

KOMMUNISTISK POLITIK

Michael Dickinson

FALDET

Nr. 1

10. årg.

2006

6. januar -
19. januar

Støttepris 12 kr.

TEMA: HVAD SKETE 11. SEPTEMBER?

- Nyt år - nye løgne s. 2 ● Kapitalisme og naturkatastrofer s. 3 ●
- Hospitalssvineri dræber s. 4 ● Interview med Sammi Ala'a s. 6 ●
- Lønforsikring vinder frem s. 8 ● Læger siger fra s. 10 ● Busbilletten s. 11 ●
- Ucensurerede billeder af profeten s. 12 ● Al Kubaisi løsladt s. 14 ● USAs
- 'rigsdagsbrand' eller nyt Pearl Harbor s. 15 ● Irans arbejdere i kamp s. 21 ●
- Debat s. 22 ● Statsministerens truende nytårsløfter s. 24

Nyt år – nye løgne

Den danske statsminister fortsætter, hvor han slap: Nytårstalen til nationen var fyldt med løgne, nye løgne og gamle løgne, der skal tegne et rosenrødt billede af den danske nations tilstand og retfærdiggøre hans regerings kriminelle klassepolitik i monopolernes tjeneste.

Hans løgne om Irak-krigen og den danske deltagelse var den central del af det reaktionære nytårsbudskab:

Ifølge Anders Fogh er de danske soldater i Irak for at 'hjælpe irakerne til at leve i frihed, fred og fremgang', for at 'opbygge et frit og demokratisk Irak'. I hans fremstilling saboteres disse ædle bestræbelser af 'fanatiske grupper', der 'prøver med terror og trusler at blokere vejen frem til demokrati'.

De tre irakiske valg i 2005 skulle være beviset på, at det irakiske folks flertal støtter Bush, Blair, Fogh og besættelsen.

Fogh fortalte ikke, at krigen er ulovlig ifølge international ret, at den blev startet på løgn, og at de danske soldater er i Irak som deltagere i USA's imperialistiske og kolonialistiske 'krig mod terror', der skal sikre denne supermagt globalt militært og politisk herredømme – og dets monopoler, herunder Mærsk, fri adgang til udplyndring af Iraks og andre landes ressourcer.

Han undlod også at fortælle, at irakerne ikke har inviteret de udenlandske soldater til landet, og at det store flertal af irakere vil have dem ud med det samme. De fleste irakere støtter den væbnede kamp mod krigskoalitionen. Ellers ville den aldrig have haft den styrke og det omfang, den har haft gennem snart tre år. Der er tale om legitim modstandskamp mod en ulovlig krig og besættelse, ikke terrorisme.

Fogh fortalte ikke, at den fupdemokratiske proces, styret af besættelsesmagten, vil sikre en regering i Irak, som er domineret af fundamentalistiske kræfter med tætte forbindelser til præstestyret i Iran, med egen terrormilits (Badr-militsen) og egne torturfængsler. Den er i alliance med de reaktionære kurdiske partier og søger at opsplitte Irak i tre etnisk og religiøst definerede dele.

Terroristerne og de ekstremistiske fundamentalister i Irak er Bushs og Foghs allierede. Terroren og volden i Irak er det direkte resultat af krigen og besættelsen – og Bushs, Foghs og deres medsammensvornes ansvar.

Løgne har deres eget liv. Men magtens løgne lever ikke længere, end de får lov til at leve.

Det er sværere at lyve helt så konsekvent om, hvad der er tættere på end Irak: Danmark anno 2006. Fogh gjorde ellers, hvad han kunne, for at gøre sort til hvidt:

"I Danmark oplever vi vækst og velstand" – "Vi har orden i økonomien" – "Vi har overskud til at tænke på andre end os selv" – "Så jo, det går godt i Danmark".

Fogh undlod at fortælle, at de fattige bliver fattigere. Fattigdom og den voksende nød og elendighed i et af verdens rigeste samfund eksisterer ikke – og slet ikke i hans nytårstale. Ubehagelige kendsgerninger, Fogh-regeringen bærer et hovedansvar for, fortrænges. Stadig flere børnefamilier sættes på gaden, fordi de ikke har råd til huslejen. De hjemløse fryser stadig. Hospitalerne er møgbeskidte, og folk dør af at blive indlagt. Nedslidte skoler og børneinstitutioner eksisterer ikke. Arbejdsløsheden er afskaffet.

Fogh sagde heller ikke, at de rige er blevet endnu mere styrtende rige. Aktionærerne kunne skovle en rekordforøgelse på 40 pct. til sig i 2005. Beskatningen er sat ned.

Det er, hvad Fogh kalder 'vækst og velstand' – for en begrænset del af befolkningen. Mange andre lever i en boble af lån på et opskruet boligmarked. Og de allerfattigste bliver sat på gaden med deres børn.

Foghs svovlstikkerøkonomi virker efter sin hensigt.

Det er derfor indlysende, at alle (bortset fra aktionærer og andre snyltere) skal arbejde mere (for aktionærer og andre snyltere) livet igennem, og at pensionsalderen skal op og efterlønnen væk. I 2006 er en højere levealder blevet en nytårsbombe, selvom levealderen har været stigende i det meste af sidste århundrede, samtidig med at 'velfærden' og de sociale sikringsordninger blev udbygget. Det er der imidlertid ikke råd til, hvis aktionærerne og snylterne skal beholde deres 40 pct. ekstra milliarder.

For alternativet til større slid for monopolerne og større udbygning er, at de rige tvinges til at betale. Den mulighed glemte Fogh i sit glansbillede. Til gengæld er den lige så reel som den irakiske modstand og den voksende fattigdom.

Redaktionen 2. januar 2006

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 13.01.06

Kapitalisme og naturkatastrofer

Tre store naturkatastrofer gjorde særligt indtryk blandt de mange i 2006: tsunamien, hvis uhyggelige konsekvenser kom til at stå klart i begyndelsen af året, orkanen Katrina, der ramte USA i august og på sin vej nedbrød de usikre diger omkring New Orleans, og det uhyggelige jordskælv i Pakistan, som udslettede hele regioner den 8. oktober.

De tre katastrofer kom tæt på. Ikke bare på grund af en omfattende mediedækning, men fordi de viser, hvor tætte de globale forbindelser er i det 21. århundrede. Overalt i verden bliver mennesker direkte og personligt berørt.

Det er også baggrunden for den store offervilje blandt almindelige mennesker, som de talrige nødhjælpsorganisationer mærker.

Ved indgangen til et nyt år kan der så gøres status over katastroferne og deres konsekvenser.

Den fremviser uhyggelige kendsgerninger om kapitalismens rolle heri. Det kapitalistiske system er en medvirkende faktor i udløsningen af dem, det bidrager til omfanget af den akutte katastrofe, og ikke mindst forstærker og forlænger det katastrofernes omgang, når de akutte situationer er overstået, verden er faldet til ro og den gode samvittighed er på plads.

Tsunamien i det sydlige Asien var en af de største naturkatastrofer nogensinde. Et usædvanlig kraftigt jordskælv ud for den indonesiske ø Sumatra udløste den dødbringende flodbølge. I modsætning til Stillehavet var der ikke etableret et effektivt varslingsystem i det Indiske Ocean. Nogle timer senere var mere end 218.000 mennesker døde i Indonesien, Sri Lanka, Thailand og Indien. 1,8 millioner blev hjemløse.

En af de største nødhjælpsoperationer nogensinde blev sat i værk. De berørte områder var ret lette at nå, det var flade kyststrækninger, og ingen temperaturproblemer. 4.000 helikoptere blev stillet til rådighed fra udlandet, og i løbet af to uger var 80 pct. af de lovede donationer kommet.

En oversigt fra Oxfam fortæller, at 80 pct. af de hjemløse fortsat ikke

har fået permanente boliger. På Sumatra lever alle stadig i telte eller nødboliger. Ifølge Oxfam er der brug for opførelse af 300.000 nye huse. I Sri Lanka alene er der brug for 100.000. Kun 6.000 er blevet opført.

Et socialistisk samfund ville og kunne prioritere beskyttelsen af borgerne og at overvinde konsekvenserne af en naturkatastrofe. Hverken den internationale kapitalisme eller de lokale kapitalistiske regimer kan gøre det. Nødhjælpen siver rundt de underligste steder – og tsunamien ofre får ikke muligheder for at skabe sig en ny tilværelse.

Da verdens rigeste land blev ramt af

KOMMENTAR

orkanen Katrina, blev det et lærestykke i kapitalistisk brutalitet.

Advarslerne fungerede, men der blev ikke organiseret kollektiv evakuering. Digerne brast, fordi digesikringen var blevet sparet væk til fordel for krigen i Afghanistan og Irak. De fattige blev ladet i stikken til at klare sig selv. Desperate folk, som søgte at overleve, blev skudt af nationalgardister. Antallet af ofre er fortsat ukendt, fordi oprydningsarbejdet de fleste steder ikke er påbegyndt.

Af New Orleans' 500.000 indbyggere bor nu kun 100.000 i byen, efter den er tørlagt. Resten er spredt over USA i midlertidige indkvarteringer, efter jobmuligheder eller i campingvogne. Investorer og bygherrer afventer, mens

de øjner muligheder for profitable forretninger og storslåede nybyggerier, hvori der ikke indgår planer om genhusning af den fattige, især sorte befolkning, der overlevede oversvømmelsen og efterhånden slap ud af byen.

Jordskælvet i de svært tilgængelige bjergegne i Pakistan er en uhyggelig fortsat katastrofe. Den vil komme til at kræve endnu flere menneskeliv end tsunamien, fordi nødhjælpen ikke er kommet frem i tide. Det krævede en effektiv hasteindsats, og den kom ikke. Officielt kostede jordskælvet 87.000 mennesker livet, men med antallet af savnede vil det nærmere være 200.000. Fire millioner blev hjemløse.

Appeller fra FN's hjælpeorganisation om en indsats fra NATO's side i ugerne efter katastrofen blev afvist. Der har været 70 helikoptere til rådighed i nogle af verdens vanskeligst tilgængelige egne. Af de lovede nødhjælpsmidler er kun 12 pct. faktisk nået frem. Tusinder, der har overlevet jordskælvet, dør. Mange tusinder har fået foretaget amputationer, fordi de ikke fik medicinsk hjælp i tide.

Nu er vinteren sat ind, med metertyk sne, jordskred og laviner (området har nogle af verdens mest dramatiske temperaturforskelle mellem sommer og vinter), og langt fra alle områder har fået telte eller forsyninger til at klare en ufremkommelig vinterperiode. Man mener, at der lever 400.000 i de utilgængelige bjergegne, som kun kan nås af helikoptere, under gode forhold. I de fleste tilfælde er de telte, som er blevet bragt ud, uegnede til at modstå vinterkulden. Der er allerede kommet rapporter om hundreder af børn, som er døde af kulde.

Naturkatastrofer og krige har altid social slagside under kapitalismen. Overklassen overlever altid; ofrene bliver begravet – måske. De øvrige overlevende lever videre under den største 'naturkatastrofe' af alle: et økonomisk og socialt system, som forstærker alle tragedierne.

Hospitalssvineri dræber

300 danskere dør hvert år af at komme på hospitalet

Det kræver et godt helbred at blive indlagt på et dansk hospital. Risikoen for at dø af blodforgiftning er langt større end risikoen ved passiv rygning. 100.000 kommer hvert år hjem fra et hospital med infektioner. Mindst 300 dør.

Rigshospitalet lugtede behageligt rent i oktober 2005 – til overraskelse for mange jævnlige besøgende, som havde vænnet sig til et nusset udseende og en ubestemmelig lugt. Forklaringen var ligetil: Der var faktisk blevet gjort rent, hovedrent, for landets fineste hospital ventede fint besøg. Kongehuset skulle nedkomme, og den danske verdenspresse barslede med rørende historier fra hospitalet.

Et par måneder senere var alt tilbage i den normale beskidte standard. Da avisen BT før jul foretog sin egen

undersøgelse af rengøringsstandarderne på landets hospitaler, dumpede Riget og mange andre hospitaler med et brag. Hospitalerne er rene bakteriebomber, konstaterede avisen.

Bakterieprøver fra otte sygehuse blev analyseret af Steins Laboratorium. De viste, at mængden af bakterier på madvogne, klargjorte senge, bade og patientstuer havde et så højt antal af bakterier, at de sprænger rammerne for, hvad man kan måle.

I tillæg til den manglende rengøring kunne avisen også konstatere, at der er alvorlige mangler i forhold til hospitalsskøkkenerne – med bl.a. dårligt opbevarede fødevarer.

Egentlig er det ingen nyhed, fordi det vakte stor opsigt i medierne for tre år siden, da en af tv-kanalerne konstaterede det samme. Dengang skulle der gøre noget ved det. Det er ikke acceptabelt, lød det fra politikere og overlæger.

De siger det samme nu – med den tilføjelse, at hospitalerne skal have

Smiley'er, så de syge selv kan vælge, hvor de vil lade sig inficere.

På niveau med trafikdød

Stemmer BT's oplysninger om 300 konstaterede døde som følge af hospitalsinfektioner, når dødstallet op i nærheden af antallet af trafikdræbte. I 2004 blev 369 dræbt i trafikken. Som dødsårsag overgår det langt antallet af døde som følge af rygerelaterede sygdomme ved passiv rygning (anslået til 150 personer årligt).

Det er en fuldstændig grotesk tilstand.

Gigantiske og dyre kampagner er gennemført, når det gælder rygning og trafik. Sigtet er bredt: De ansvarlige er rygere og fart- og andre trafiksyndere. Men når det gælder andre store folkesundhedsproblemer såsom faren ved hospitalsindlæggelse med (ifølge BT) 100.000 årlige infektioner af resistente bakterier eller antallet af døde og syge på grund af luft- og partikelforurening, især fra biludstødning, føres der ingen folkeoplysende kampagner.

På disse områder udpeges ingen ansvarlige og ingen syndebugke.

Svineriet i udemiljøet, især i storbyerne, kan sammenlignes med hospitalssvineriet. Det er ikke mindst udstødningerne fra biler og diesellastvogne, som belaster. Partikelforurening skønnes årligt at være ansvarlig for ca. 5.000 dødsfald, ca. 5.000 hospitalsindlæggelser, ca. 5.000 tilfælde af kronisk bronkitis hos voksne, ca. 17.000 tilfælde af akut bronkitis hos børn, ca. 200.000 astmaanfald og knap tre millioner sygedage.

Hvorfor de larmende kampagner om to folkesundhedsproblemer og larmende tavshed om to andre, som ikke er mindre?

Forklaringen er simpel: Når det angår luft- og partikelforureningen og hospitalssvineriet, er det ikke så nemt at privatisere problemet og udpege den enkelte som ansvarlig. Hospitalssvineriet og den dræbende partikelforurening er samfundsanliggender, politisk bestemte – og involverer gigantiske

Privathospitaler stortrives

De politisk påførte miserer på de offentlige sygehuse er til stor glæde for privathospitalerne, der helbreder dem, der har råd, for penge og profit – og med store offentlige tilskud.

Mens standarden falder på hospitalerne med deres skræbete budgetter, vokser antallet af patienter på privathospitalerne kraftigt. På et år har stigningen været på omkring en tredjedel – fra knap 22.000 i 2004 til over 30.000 i 2005.

Den socialdemokratiske sundhedsordfører Lone Møller kommenter det således i BT:

- Set fra et sundhedspolitisk synspunkt mener jeg ikke, at dette er en god udvikling. I forvejen er budgetterne på de offentlige sygehuse ekstremt pressede, personalet knokler så blodet sprøjter og arbejdsmiljøet er elendigt, og hvis flere og flere patienter - og dermed penge - flytter over til de

private hospitaler, så bliver behandlingen bare endnu dårlige i det offentlige system

Samme Lone Møller har grebet fat i selvmordspistolen og foreslået, at folk skal betale for lægebesøg. 'Et mindre gebyr' (omkring 150 kr. – i første omgang) synes hun vil være rimeligt. Det synes velfærdskommissionen også – og EU.

For det er et solidt nyliberalt forslag, der vender den tunge ende nedad. Som forringelsen af de offentlige sygehuse, som socialdemokraterne begræder – og støtter.

Rigshospitalet - Sygdomsfabrik

økonomiske interesser. Det er kapitalismen, nyliberalismen, der er skurken – og dens politikere og administratorer bærer hovedansvaret.

Privatiseringer og udliciteringer

Hospitalssvineriet er et skoleeksempel på dødbringende nyliberalisme. Det danske sundhedsvæsen er igennem de seneste årtier generelt dumpet nedad i de internationale statistikker i takt med gennemslaget af de nyliberalistiske, profitorienterede ledelses-, organisations- og udliciteringsmetoder. Og rengøringen har af indlysende grunde været et af de felter, der både kunne tjenes ekstra profit på ved privatisering og samtidig gennemføres besparelser i vægten af de samlede udgifter. Det samme er som bekendt sket i skoler, børnehaver og andre institutioner. I årevis har hospitalsledelserne skåret ned på rengøringen, når der skulle findes besparelser på budgetterne. En del sygehuse har udliciteret rengøringsopgaverne til private firmaer, stærkt opmuntret af nyliberale politikere. Hospitalsrengøring er blevet en givtig gesjæft.

Der er simpelt hen blevet færre til at gøre rent. Ca. to tredjedele af rengøringspersonalet er blevet sparet væk. De resterende springer af sted efter sekundmåling, 23 sekunder til en vindueskarm osv. Det er totalt rationaliseret i detaljen, og svineriet som helhed

er til at tage og føle på.

Den 'succesrige nyliberalisme' på hospitalerne har ikke bare medført en ny trussel mod folkesundheden og ødelagt rengøringsfolkernes arbejdsforhold. Den selvpåførte skade er samfundsmæssigt særdeles kostbar.

100.000 infektionssygdomme, som

kunne være undgået. 300 døde. Årligt!

Smiley-politik

Hvad kan der gøres for at løse et selvpåført problem? Løsningen er lige så simpel, som den er uønsket hos de ansvarlige politikere og deres bagmænd. Den består først og fremmest i at ansætte flere rengøringsfolk og gøre mere rent. En repræsentant for rengøringsassistenterne kunne, da skandalen kom på tv, berette, at omkring 2/3 af personalet var sparet væk. Der skal simpelthen ansættes ikke mere end dobbelt så mange til at gøre rent på hospitalerne (og andre beskidte steder), og de skal have den nødvendige tid til at komme rundt i krogene, så Riget og de andre sygdomsfabrikker kan dufte rent hver dag.

Politikerne tog da også straks udfordringen op – og besvarede den indførelsen af Smiley'er til de enkelte hospitaler.

Nu kan vi så vente (måske de næste tre år) på at konstatere, om Smiley også gør rent!

380.000 EU-borgere syge af madinfektioner

I 2004 blev mere end 380.000 europæere syge af forurenede fødevarer. Det fremgår af en ny rapport fra Den Europæiske Fødevarsikkerhedsautoritet (EFSA). Den er lavet i tæt samarbejde med Zoonosecentret ved Danmarks Fødevarerforskning.

Rapporten beskriver forekomst og tendenser for 11 zoonoser i de 25 medlemslande i EU samt Norge. Zoonoser er infektionssygdomme, der overføres fra dyr til mennesker. Smiten sker ofte via forurenede fødevarer. Langt de fleste infektioner skyldtes salmonella og campylobacter. Sygdomsfremkaldende Listeria-bakterier var ansvarlige for flest dødsfald.

Rapporten konkluderer, at det går fremad med fødevarerhygiejnen i Nordeuropa, mens det ser sort ud i Sydeuropa og særligt dystert i Østeuropa.

Blandt EU's gamle medlemslande

har der i en række år været færre Salmonella-infektioner hos mennesker. Det gælder især for de lande, der har lavet kontrolprogrammer for Salmonella i fjerkræ, som producerer æg til konsum. I Danmark har faldet i antallet af infektioner forårsaget af æg været markant. Men i mange af nye medlemslande og i Sydeuropa er smitte herfra stadigvæk et stort problem.

Sammi Ala'a:

“Det er ikke Bush og hans marionetregeringer der repræsenterer det irakiske folk”

Sammi Ala'a har været formand for Komiteen for et Frit Irak siden dens stiftelse.

Som taler, skribent og debattør har han givet et stort bidrag til at den irakiske modstands stemme kan blive hørt i Danmark og Europa – tværs igennem de amerikansk dominerede medier og deres propagandaopspind.

Vi har bedt ham om at kommentere situationen i Irak ved årsskiftet og efter det seneste valg, som Bush og Anders Fog har forsøgt at fremstille som et nederlag for modstanden, som de betegner som 'terrorister'

Sp: Abduljabbar Al-Kubaisi er blevet løsladt sammen med andre prominente politiske fanger. Hvorfor det - og hvilken betydning har det?

Sammi Ala'a: - Løsladelsen af formanden for Iraks Patriotisk Alliance og andre politiske fanger - herunder nogle medlemmer af den tidligere regering, videnskabsmænd, og også forretningsfolk - er et udtryk for et desperat forsøg fra besættelsesmagten side for at bryde den folkelige isolation af besættelsesmagten og dens politiske institutioner. Det var en slags *public relations* stunt for at forbedre dens image og samtidig et budskab til sunni-politiske 'repræsentanter' om, at det betaler sig at forhandle og handle og acceptere den såkaldte politisk process, som besættelsesmagten kører.

Besættelsesmagten håber ved at manipulere den politiske scene i Irak, f.eks. gennem inddragelsen af 'ny' gruppe(i dette tilfælde sunni), at knække den folkelige opbakning til den væbnede modstand og 'normalisere besættelsen' ved at deltage i dens politiske process.

Sp: Hvad er situationen i irak efter valget og hvad sker der med modstanden?

SA: - Situation i Irak er domineret af to store faktorer; den illegitime og ulovlige USA-ledede besættelsesmagt og den heroiske irakiske modstand. Fallujah i april 2004 var det første nederlag for det amerikanske militær siden Vietnam-krigen. Det overbeviste besættelsesmagten om, at krigen i Irak er tabt, og at den må finde en anden udvej, fra noget der lignede Vietnams hængedynd. Og denne udvej hedder så 'Den politiske proces'. Selve navnet antyder en uendelig serie af handlinger, operationer og manøvrer for at opnå dens mål.

De tre 'valg' i 2005: parlamentsvalg i januar, fatningsafstemning i oktober og nyt parlamentsvalg i december samt 'magtoverdragelsen' i juni 2004 handler egentlig om, at besættelsesmagten søger at opnå legitimitet i Irak ved at presse det irakiske folk til at deltage i eller støtte disse valg ('den politiske proces').

Den amerikanske administration ved udmærket, at krigen og besættelsen er illegitime - ulovlige ifølge international lov - og derfor var og er den amerikanske administration afhængig af at legitimere besættelsen gennem en "politisk proces" eller normalisere besættelsen - dvs. påtvinge en status quo politik i Irak.

Det lykkedes USA - på trods af at FNs Sikkerhedsråd har anerkendt at Irak er besat og krigen er ulovlig - at presse det samme Sikkerhedsråd til at legitimere

sin 'tilstedeværelse' i Irak. Men den amerikanske administrations største problem er ikke at tilegne sig legitimitet fra FN eller det 'internationale samfund', men tværtimod at tilegne sig legitimitet fra det irakiske folk. Det 'internationale samfund' glemte alt om den manglende legitimitet af krigen og besættelsen af Afghanistan. Der er næppe nogen, der snakker om Afghanistan. Selv den såkaldte venstrefløj i Vesten er tavse om dette emne. I Iraks tilfælde er det noget andet.

Den politiske proces ('demokratiet' og 'genopbygningen af Irak'), som den amerikanske regering kører i Irak er et påskud for fortsættelse af besættelsen, efter at påskuddene om masseødelæggelsesvåben og forbindelse til Al-Qaida viste sig at være løgne. Disse tre valg er ikke andet end røgslør for at manipulere med den vestlige og især den amerikanske opinion for at retfærdiggøre besættelsen af Irak. Dvs. "Vi" er der for at give irakerne Fred, Frihed, Fremgang og Demokrati.

Situationen i Irak var og er anderledes - alene på grund af den væbnede modstand. En modstand, der viste sig så unik og så stærk, at det for første gang i historien er modstanden, der forfølger besættelsestropper og ikke omvendt! Men det er også en afvisning af besættelsens politiske projekt fra det irakiske folks side. Det irakiske folk har gen-

Solidaritet med Irak

nemskuet den amerikanske ledede besættelses hensigter - såsom plyndring af det sorte guld og permanente militærbaser i landet.

Den politiske proces bygger på tre søjler

* den tidligere amerikanske administrator Poul Bremers sæt af love, der stadfæster besættelsens lovlighed.

* En uskreven aftale mellem besættelsesmagten og de politiske kollaboratorpartier om accept og legitimering af krigen og besættelsen i Irak.

* Den politiske proces bygger på et sekterisk/etnisk kvote-system. Det irakiske folk blev delt op i tre grupper: shiitter, sunnier og kurdere.

Dvs. situationen er sådan: Besættelsesmagten giver samarbejdsvillige partier den politiske 'magt'. Til gengæld gives den legitimitet, og alle de politiske partier, der samarbejder med besættelsestropperne, dvs de 5-6 store politiske koalitioner, har uden undtagelse et rent sekterisk religiøst eller etnisk program.

Den amerikanske administration håber med disse valg at normalisere besættelsen og isolere modstanden. Alt tyder på det modsatte. Efter en hel stribe af åbenlyse korrupsionsskandaler, og valgsvindelene ved folkeafstemningen om "Forfatningen" og det seneste valg i december er irakerne endnu mere overbevist om USA's falske hensigter med demokratiet og genopbygningen i Irak. Der har aldrig været så stor opbakning til dem væbnede modstand, som der er nu. Selv besættelsesmagtens egne undersøgelser viser denne massive opbakning.

Det irakiske folk afviser USA's status quo-politik og etablerer en anden realitet: nemlig den irakiske modstand, der før eller senere vil tvinge besættelserne til betingelsesløs tilbagetrækning. Den irakiske modstand vil fortsætte sin lige vej med målet: "*Fuldstændig befrielse af Irak og at bevare landet forenet for alle irakere*".

Sp: *I Danmark vokser kravet om at de danske tropper trækkes ud af Irak. Hvad er de vigtigste opgaver nu for den danske antikrigs bevægelse?*

SA: - Vi må igen understrege, at den amerikanske administrations drømme om plyndring af den irakiske olie og

permanent militær tilstedeværelse i Irak ikke er andet end Bush og Co's dagdrømme. Det politiske og militære dilemma i Irak og i USA selv er så enormt på trods af massemediernes mørklægning. Samtidig er militær tilbagetrækning fra Irak kommet på Det Hvide Hus' officielle dagsorden. Dette skyldes først og fremmest den irakiske modstand og det irakiske folks generelle afvisning af besættelsen og dens politiske projekt.

Hvad angår den vestlige og i særdeleshed den danske antikrigsbevægelse er situationen vag og uforståelig. Det er rigtigt, at Bush og andre krigsherrer terroriserer befolkningerne med at enten må de acceptere de imperialistiske aggressioner og krige eller '*Al-Qaida kommer efter Jer*'. Den danske antikrigsbevægelse har været alt for passiv overfor at gøre op med denne politik. Dele af den begyndte tilmed at angribe den irakiske modstand og gentage den imperialistiske propaganda om 'udenlandske terrorister', 'oprørere', 'modstanden dræber civile', 'modstanden vil oprette en religiøs stat' og 'demokratiske valg'. Det er i virkeligheden eftersnak af Bushs '*War on terror*', '*Spread of democracy*' osv.

Men heldigvis er den danske antikrigsbevægelse en heterogen og mangfoldig størrelse. Der findes politiske partier og grupper i bevægelsen, der udfordrer 'Krigen mod terror' og de dominerende klichéer om den irakiske modstand. Her skal nævnes partier som IS, DKPml, APK, FredsVagten, Stop Terrorkrigen og andre grupper, der gerne vil samarbejde med Komitéen for et Frit Irak.

Jeg vil gerne tydeliggøre den politiske scene i Irak. Der er to fronter, der kæmper mod hinanden: Besættelsen og dens illegitime marionetregering, der er omringet i Den grønne Zone, og Den irakiske modstand, der samler alle kræfter for at befri Irak.

For at den danske antikrigsbevægelse skal leve op til sine forpligtelser må den klart vælge den anden front i kampen i Irak og være en del af sejren imod Bush's og Foghs krig.

For at opnå dette må den danske og internationale antikrigsbevægelse kræve

* betingelsesløs og øjeblikkelig

tilbagetrækning af besættelsestropperne fra Irak

* krigsstatninger til Irak for den ulovlige krig og besættelse; erstatninger for folkemordet og embargoen, der byggede på falsk grundlag.

* stop for al udenlandsk indblanding i Irak; irakerne har deres repræsentant og det er den irakiske modstand

Disse krav bør alle i den danske antikrigsbevægelse være enige om. Den ved nu, at hele aggressionen - fra FN's embargo til i dag - bygger på løgne.

Sp: *Hvilken rolle har komitéen for et Frit Irak i krigsmodstanden?*

SA: - Kernen i Komitéen har allerede fra starten været bevidst om at den måtte medvirke til at samle hele krigsmodstanden i Danmark, da den irakiske sag var oplagt til en sådan solidaritet. Komitéen var og er stadig åben for at rumme alle de forskellige strømninger i det danske politiske spektrum. Før vi stiftede Komitéen kontaktede vi alle politiske partier på venstrefløj med henblik på at være med fra starten. Og det lykkedes faktisk Komitéen at samle forskellige politiske opfattelser, der under normale danske forhold ikke samarbejder, men som kunne blive enige om Komitéens politiske grundlag.

For kort tid siden nedlagde Carsten Kofoed, der som talsmand for Komiteen og webmaster for vores hjemmeside har ydet en stor indsats, sine hverv. Det beklager vi. Men Komiteen har selvfølgelig aldrig været en enkelt person eller en enkelt værk.

Vi betragter Komitéen som en politisk arena, hvor partier og grupper på trods af politiske forskelligheder alligevel kan forene alle kræfter ikke kun for at støtte den irakiske modstand, men også forene kræfterne imod de imperialistiske krige og aggressioner som aggressionen mod Irak er en del af.

I denne sammenhæng har komitéen en central rolle at spille i bevægelsen, og den vil blive endnu mere udtalt i den kommende tid. Endnu flere vil finde ud af, at det ikke er Bush og hans marionetregeringer, der repræsenterer det irakiske folk, men den modstandsbevægelse, som er udsprunget af folket.

Lønforsikring vinder frem

Stik mod fagbevægelsens kritik af stadig flere individuelle forsikringsordninger, der virker mod det kollektivt byggende velfærdssystem, så har de selv indført adskillige forsikringsystemer.

På samme tid som fagbevægelsens ledere erklærer deres bekymring over afviklingen af velfærdssamfundet, idet stadig større dele af velfærden erstattes af privat formåenhed, så har de selv samme ledere nu igen lagt op til en selvfinansiering.

Denne gang handler det om at tegne privat forsikring som tilskud til dagpengene i tilfælde af arbejdsløshed. En række forbund startede tilbuddet op allerede for et par år siden. Det største fagforbund, 3F, har for tre måneder nu som et af de sidste iværksat en lignende model. Det må herefter konkluderes, at ringen er sluttet. Bortset fra små og mindre betydende forbund har alle forbund indgået aftale med forsikringsselskaber, der tilbyder medlemmerne forsikring til supplerende af dagpengene i tilfælde af arbejdsløshed.

- For 3F har det i løbet af de første tre måneder ikke været en ultimativ succes, men tilfredsstillende: Siden 1. oktober har 500 medlemmer af 3F tegnet en lønforsikring. Og det er tilfredsstillende, lyder det fra forsikringsselskabet Alka, der tegner ordningen for 3F's medlemmer.

Alka har ellers været yderst offensiv i sin markedsføring. I otte uger har Alka gennemført en ringe-kampagne, hvor en lang række medlemmer er ble-

vet ringet op for at høre om deres interesse for en lønforsikring. Ud af de medlemmer, som er blevet direkte kontaktet, har mellem fem og otte procent tegnet en forsikring. Alka har planlagt at fortsætte ringe-kampagnen frem til december 2006, erklærer 3F.

Netop 3F's medlemmer, som for langt størsteparten er ufaglærte, kan med rette føle sig truet af udstødning. Når Alkas måltal alligevel ikke er opfyldt, kan det dels skyldes, at 3F repræsenterer de lavtlønnede, dels at den ordning, som Alka tilbyder, ikke er lige så god som andre forbunds:

- *Tegningen blandt 3F's medlemmer ligger en anelse under tilsvarende ordninger i andre LO-forbund. Men det kan ændre sig, når ordningen bliver mere kendt. Set fra Alkas side ligger det på nuværende tidspunkt ikke over målet, men tilfredsstillende, siger Ulrik Hansen, forbundskonsulent i Alka.*

3F selv har ikke noget mål om, hvor mange medlemmer der skal købe en lønforsikring:

- *Vores mål har alene været at have varen på hylden, i lighed med alle de øvrige tilbud, vi har til medlemmerne. Vi mener, at de medlemmer, der måtte ønske det, skal have muligheden for at købe sådan en forsikring. Men vi har intet ønske om at komme op på en bestemt andel, der skal have en lønforsikring. Det er helt op til medlemmerne selv, siger hovedkasserer i 3F Kjeld Hauerberg.*

Tværfaglige a-kasser

Internt i fagbevægelsen forsvares systemet med, at VK-regeringen 1. september 2002 gennemtvang loven om tværfaglige a-kasser, der lagde en motorvej åben for strandhugst forbundene imellem. I første omgang indgik forbundene en musketer-ed, der havde til hensigt at etablere en gensidig borgfred, som byggede på, at man indbyrdes fortsat respekterede de forskellige faggrænser.

Udsigten til flere medlemmer fik flere medlemmer til alligevel at danne tværfaglige a-kasser, hvilket fik borgfreden til at bryde sammen, og startskuddet blev givet til et regulært og principløst slagsmål a-kasserne imellem.

Det er blandt andet kommet til udtryk ved de omtalte forsikringsordninger, men også kontingentets størrelse har været og er et omdrejningspunkt i konkurrencen, hvorfor det generelle billede er, at kontingentet i mange fagforeninger har været dalende. Konkurrencen er også et vigtigt element i de mange forbunds- og fagforeningssammenlægninger, medlemmerne har været vidne til de sidste år.

Trods lavere kontingent er det endelige resultat af konkurrencen, at det er medlemmerne, der i den sidste ende bliver sorteper. Medlemmerne har ikke brug for konkurrence blandt forbundsledere, men sammenhold på gulvet.

Loven om de tværfaglige a-kasser kan heller ikke fritage fagbevægelsens top fra ansvaret for isoleret forbundstænkning. Den kunne have udløst harmen mod regeringens lov eller i anden omgang stået fast på borgfredens grund.

Endelig bør det vel noteres, at fagbevægelsens top for omkring 15 år siden var bannerfører for gennemførelsen af arbejdsmarkedspensioner, der er med til at udhule princippet om, at folkepensionen udgør et nogenlunde fælles minimum for alle. Arbejdsmarkedspensionerne udelukkede de udstødte og åbnede for ideen om, at fremtidens alderdom kun sikres ved en privat opsparing.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Norsk forsøg med kortere arbejdstid

Mens Danmarks statsminister Anders Fogh i sin nytårstale gentog sin påstand om, at den såkaldte ældrebyrde og ældrebombe tvinger "danskerne" til at forlænge arbejdslivet, så går den norske regering andre veje.

For et beløb på ti milliarder norske kroner vil regeringen iværksætte et forsøg, der skal afklare, hvorvidt det i staten kan lade sig gøre at indføre en arbejdsuge med færre timer. Det skulle ske uden lønnedgang, og uden at det går ud over omkostninger og produktivitet. Det norske LO bakker op om forsøget, oplyser gratisavisen Metro.

Inspirationen kommer i virkeligheden fra Sverige, hvor Toyota i Göteborg i 2002 indførte seks timers arbejdsdag med fuld lønkomensation for de 100 ansatte. Samtidigt indførtes skiftehold. Resultatet blev mindre ventetid for kunderne, færre reklamationer og sygedage og på bundlinjen et større overskud. Med til solstrålehistorien hører, at virksomheden undgik udgifter til at udvide fabrikken med yderligere bygninger for at klare efterspørgselen.

Det er mildest talt for tidligt at bytte sine julegaver til det fromme ønske om indførelse af seks timers arbejdsdag

med fuld lønkomensation som en gave fra arbejdsgiveren.

De konkrete betingelser, der konkret har udløst det for begge parter positive resultat i Göteborg, er svær at spørge om, men det helt konkrete og grundliggende faktum, at profitten skabes ved udbygning af arbejderne, betyder nødvendigvis, at kapitalen er tvunget til at søge mod længere arbejdstid til færre lønkroner.

Det bliver ikke desto mindre spændende at følge debatten i Norge, hvor forsøget alt andet lige må give inspiration inden- og udenlands til kravet om seks timers arbejdsdag med fuld lønkomensation. De omkring 800.000 udstødte i Danmark, som Fogh burde skaffe regulært arbejde, inden han vil forlænge arbejdslivet for andre, kan ikke forvente en arbejdsplads uden hård faglig og politisk kamp. -gri

De rige slipper billigst

Man skal ikke gå rundt og have ondt af de rige, der angiveligt betaler en topskat på omkring 60 pct. Advokater, læger og andre med en årsindkomst på 1½ million og derover betaler blot 41 pct. i skat i gennemsnit, mens det for gennemsnittet af hele befolkningen er på 44 pct.

Forklaringen er blandt andet, at disse erhvervsgrupper har store aktieindkomster, hvor trækprocenten maksimalt er på 43. Dertil kommer, at de også har bedre mulighed for at udnytte fradragsmulighederne, der er begunstiget de rige.

Såvel den nuværende som den forrige SR-regering har hver for sig foretaget lempelser i aktieselskabsbeskatningen.

2006 et succesår for kapitalen

Landets politikere, erhvervsledere og faglige ledere er alle enige om, at det går godt for dansk økonomi. Det bliver tilsyneladende endnu bedre i 2006, hvad angår firmaregnskaberne.

Tre fjerdele af landets direktører og underdirektører forventer, at firmaernes overskud vokser i løbet af det næste år. Lidt flere regner med en øget omsætning, mens to tredjedele kalkulerer med en større eksport.

Svend Askær, der er formand for Ledernes Hovedorganisation, forventer en vækst tæt på fire pct.

Unge arbejder gratis

Når julens kalorier efter nytår skal arbejdes af i landets fitness-centre, vil man i receptionen møde en medarbejder, der udnyttes til at arbejde gratis. To af de tre førende virksomheder i fitness-branchen, Fitness DK og Equinox, annoncerer efter unge, der vil arbejde som "frivillige receptionister" uden løn, oplyser HK.

- Der er tale om grov udnyttelse af unge, der brænder for fitness-kulturen og gerne vil "være med", hvor der sker noget. Men frivilligt arbejde hører hjemme i idrætsforeningerne - ikke i erhvervslivet, siger Kim Bonde, faglig sekretær i HK/Privat.

Offentlig viden kommerialiseres

Det private erhvervslivs udnyttelse af den offentlige forskning er for alvor blevet sat på skinner efter etableringen af Danmarks største forskerpark Symbion. De større danske it- og medicinalfirmaer samt andre har i årevis haft glæde af bestilte opgaver, som unge under højere uddannelse er sat til løse til en for firmaet billig penge.

I de seneste år tegner der sig et billede, hvor disse større selskaber slipper endnu billigere, samtidig med at ydelserne vokser:

- Der er et spirende samspil mellem offentlig og privat forskning, og meget tyder på, at det vil vokse i de kommende år, mener Christina Hvid, der er direktør for Symbion.

- Vi kan for eksempel mærke, at universiteterne har fået mere fokus på at kommerialisere den viden, de producerer. De har fået nye teknologioverførselsenheder, som både forskerne og vi arbejder med, udtaler hun til Metro.

Der er med Symbions realisering sat ekstra fokus på begrebet innovation, der kort forklaret betyder fornyelse, forbedring eller i industrisammenhænge produktudvikling.

Symbion bliver betegnet som "innovationens rugekasse" med særlig fokus på it, tele, biotek, pharma og medico. I bygningen opholder sig omkring 90 firmaer, som alle er private og forventes at blive fremtidens succesvirksomheder.

De danske innovationsmiljøer har fået en voksende privat investeringslyst frem. Symbions direktør vurderer, at den nødvendige og kompetente risikovillige kapital er ved at indfinde sig, men innovationen er også finansieret af offentlig kapital:

- Der er investeret en halv milliard kroner af det offentlige, mens vi har trukket 1½ milliard fra det private. Det viser, at den højteknologiske innovation er kommet godt i gear, slutter Christina Hvid. -gri

Læger siger fra

“Som læger oplever vi, at den fjendtlige holdning og behandling af indvandrere og flygtninge i Danmark går ud over deres helbred, fysisk og psykisk. Derfor opfordrer vi alle i Danmark til at bruge ytringsfriheden ansvarligt og behandle etniske minoriteter ligeværdigt og respektfuldt.

Nu har mere end 250 læger skrevet under på følgende erklæring, som er offentliggjort i Information den 30. december, og flere kommer til hele tiden.”

Venlig hilsen, Anne Nielsen

”Tonen i den offentlige debat om indvandrere, flygtninge og asylansøgere er i den sidste tid blevet så fjendtlig, at vi som læger må sige fra.

Nedladende udtalelser om etniske minoriteter gentages så ofte i pressen, at de for nogen bliver til sandheder.

Tilsvarende er Danmarks politik over for minoriteterne i det hele taget blevet forrået. Flygtninge holdes ude,

livet i Danmark er blevet uforudsigeligt og vanskeligt for asylansøgere. Kun 9 % af spontane asylansøgere fik asyl sidste år, og mange udsendes med tvang.

Selve debatniveauet og den førte politik er umenneskelig, sygdomsfremkaldende og skader Danmarks internationale omdømme.

Derfor opfordrer vi alle i Danmark – medborgere, politikere og pressen – til at bruge deres ytringsfrihed ansvarligt og med omtanke og at behandle etniske minoriteter som medmennesker, i dagligdagen, i myndighedsudøvelsen og i Folketinget.

Danske læger er internationalt kendt for kampen mod tortur, for rehabilitering af torturofre og for kampen mod lægers medvirken til tortur. Danske lægers værdigrundlag er bl.a.:

- Anerkendelse af grundlæggende demokratiske værdier og menneskeretigheder.

- Værnen om borgernes frie og lige adgang til sundhedsvæsenet, uanset alder, indtægt, etnisk baggrund, seksuelle orientering, religion eller livsstil.

- Patientens helbred og tarv har lægens første prioritet.

Som læger oplever vi:

- at den daglige nedladende og fjendtlige omtale i medierne og i den politiske debat går ud over etniske minoriteters værdighed og selvopfattelse og øger diskriminationen.

- at etniske minoriteter bliver syge efter at være udsat for diskrimination, nedvurderende medieomtale og udelukkelse fra det danske samfund.

- at flygtninge på introduktionsydelse ikke har råd til at købe tilstrækkeligt af mad og medicin.

- at mange asylansøgere bliver psykotiske efter mange år i Danmark med venten, afslag og flytninger mellem asylcentre. Flere har forsøgt eller begået selvmord.

- at familier, selv med børn, ikke kan få familiesammenføring i Danmark på grund af danske særregler. Familier splittes, og sagerne trækker i langdrag under rigid og langvarig behandling i Udlændingestyrelsen.

- at afviste asylansøgere, der ikke kan sendes hjem, sættes i særlige asyllejre, hvor de ikke kan få kontante ydelser, men kun bespisning.

- at asylansøgere, der tidligere har været tortureret i deres hjemland, sendes tilbage til fornyet tortur. Det skete også for den 18-årige iranske dreng, der under tilbagesendelse til torturen i Iran forsøgte selvmord i Kastrup Lufthavn, og som nu har fået tilladelse til at føre en erstatningssag mod Flygtningenævnet for at have udsendt ham til grov tortur, som han udholdt i tre år. Også andre asylansøgere, der tidligere er tortureret, er sendt tilbage til tortur fra Danmark, fx til Sri Lanka og Indien.

Vi hører om, at folk dør under flugt i

Om situationen i Tunesien

Kommuniké fra den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Fra den 18. oktober har kammerat Hama Hammami, talsmand for Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti (PCOT), taget del i en sultestrejke sammen med seks andre ledere af politiske partier og organisationer. Denne strejke finder sted i et klima karakteriseret ved en forstærket undertrykkelse i Tunesien.

Strejken stiller følgende tre krav:

- * Organisationsfrihed for politiske partier og foreninger.
- * Informations- og pressefrihed.
- * Generel amnesti i Tunesien.

Strejken nyder stadig større opbakning; den udvikler sig og omformes til en bred politisk bevægelse mod diktaturet.

Konferencen fordømmer kraftigt den støtte, som Ben Alis diktatoriske regime nyder fra imperialistmagterne USA og EU, i samme moment, hvor de selv samme magter ikke tøver med at erklære krige under den falske parole om at forsvare frihed og demokrati.

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer
Oktober 2005

overfyldte både, der ikke er beregnet til havsejlad, i containere, i skibslaster, i bagagerum i biler, ved at krydse minefelter eller farlige floder og bjergområder. Bl.a. fordi Danmark ikke vil udstede visum, så folk kan komme hertil legalt, ikke vil behandle en asylansøgning fra en dansk ambassade i udlandet og giver bøder til luftfartsselskaber, der medtager passagerer uden gyldigt pas og visum.

Vi erfarer, at folk, som ikke kan tage danskprøve 3, ikke kan få dansk statsborgerskab, heller ikke hvis det skyldes, at de lider af PTSD (Post Traumatisk Stress Syndrom), som ofte fremkaldes af tortur. Endvidere at den lægeligt stillede diagnose mistænkeliggøres af politikere uden fagkundskab.

Menneskerettigheder knægtes og internationale henstillinger overhøres. Vi opfordrer alle i Danmark til igen at sætte anstændighed og medmenneskelighed i højsædet."

International Ungdomslejr mod fascisme og imperialism

28.juli - 6.august 2006

Hundreder af unge fra hele verden vil samles i Nordsjælland - for at lave verden om.

Lejren holdes på Isterød Efter- og Højskole. Deltagerpris 995,- kr. for hele perioden (inkl. måltider). Børn 6 - 13 år 500 kr. Børn under 6 gratis.

Løbende info på
www.iul2006.net

Få tilsendt elektronisk Nyhedsbrev – tilmelding på e-mail:

iul2006@yahoo.dk

Busbilletten

Lillian var blevet tvangsudskrevet på kursus for arbejdsløse dagpengemodtagere den 2. januar. Hårde betingelser! Nytårsnat blev en mere langstrakt og hårdere affære, end hun havde regnet med.

Om morgenen på vej til kursuscenteret i linje 4A gjorde Lillian status. Hvordan var det nu lige med ham Anders Fogh? Var det ikke netop fra hans læber ved valget i 2001, at man skulle høre om nødvendigheden af at skære ned på ligegyldige og unyttige kurser for de arbejdsløse? Lillian blev enig med sig selv om, at det var blot et af mange "løfter", den kommende statsminister havde udstedt. Han glemte imidlertid at love, at han ville sende Danmark i krig. Dertil benyttede han sig af et flertal, der bestod af færre mandater i Folketingssalen, end der var fraværende.

Løftet om overflødige kursers afskaffelse blev holdt i den forstand, at de fleste kurser, der var knyttet til den institution, der var vokset ud af fagbevægelsens kursuscentre – benævnt AMU-kurser – blev beskåret helt ind til benet. Til gengæld blev der fastholdt og oprettet ligeså mange nye. Lillian var på vej til et af de "nye meningsfyldte" aktiveringskurser.

- Nå, er du også kommet for tidligt, spurgte Jens, da han mødte Lillian i deres undervisningslokale.

Det var tydeligvis et retorisk spørgsmål. Dels var det tyve minutter før mødetid, og dels fortsatte han tale-rækken uden at afvente et svar.

- Det er godt gjort. Jeg er fyldt 58, og ryggen er kaput. Jeg har arbejdet hele mit liv, betalt min skat, fagforeningskontingent og a-kassemedlemskab. Jeg er berettiget til efterløn, når jeg fylder 60, men jeg blev fyret for tre måneder siden, og vupti, så er jeg sendt på et ligegyldigt kursus, der ikke vil indløse så meget som en busbillet til en ny arbejdsplads.

Lillian havde ikke nået at få morgenmad, inden hun tog af sted, men var alligevel ikke i stand til at fortære alle oplysninger på én gang. Da hun

havde sunket budskabet, kunne hun kun gi' Jens ret i hans betragtninger.

- Og ved du så, hvad dette fire ugers kursus koster? spurgte Jens atter retorisk.

- 40-50.000 kroner pr næse, konstaterede han. - Det kan mine skatte-kroner sgu bruges til. Og dine med.

Det sidste blev ligesom understreget i et forsøg på at ophidse tilhøreren. Det havde han nu ikke behøvet. Lillian var såmænd ganske udmærket klar over de mange og sindssyge aktiveringstilbud, der i stor udstrækning kun findes for at stresse de udstødte til at søge på arbejdsmarkedet som løntrykkere eller overgå til kontanthjælp. Den sidste vej ville blive en stor overraskelse og skuffelse for de fleste, da de også som kontanthjælpsmodtagere skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

Det var tydeligt, at Jens følte sig jagtet. Enhver idiot i kongeriget ved, at der ikke er arbejde til en 58-årig med nedslidt ryg. Idioterne på Christiansborg synes tilsyneladende blot, at det er givtigt at jage fyre som Jens. Jens havde omvendt stillet skarpt på sin egen lille udvej af kniben, idet han ad uvisse kilder havde opsnuset, at søgning til fleksjob ville udløse

omkring 1½ års venteposition.

Lillian kendte ikke fidusen, men kunne godt unde Jens den mulighed at slippe for myndighedernes hede ånde i nakken.

Lillian havde otte timer senere på vej hjem i linje 4A igen behov for lidt status.

Der var flere udgange for Jens. Måske lykkes det at dreje systemet en knap ved at opnå efterløn uden at blive tvangsaktiveret de næste to år. Måske bliver han luret af og sendt i en totalt ligegyldig og ulidelig tvangsaktivering. Måske er han blandt dem, der frasiger sig dagpengere og efterlønsret, fordi tilværelsen blev for ydmygende. Hun nøjedes med at konstatere for sig selv:

- Så giv ham dog en busbillet til efterløn.
Reno

Ucensurerede billeder af Profeten

Soldater

Bush og Blair i skyttegraven: Der savnes nogle soldaterkammerater i deres hellige krig. Anders Fogh Rasmussen f.eks.

Han nægter fortsat at tage politisk afstand fra Jyllands Postens reaktionære skyttegravs-provokation med tegningerne af profeten Muhammed, der tog sigte på at understøtte hetzen mod muslimer og den imperialistiske krigsførelse i Mellemøsten.

Masse ødelæggelses våben

Tyrannens underbukser (CENSURERET)

Michael Dickinson

Den britiske billedkunstner Michael Dickinson er blevet kaldt 'vortids John Heartfield'. Hans bidende collager kunne ses efter starten på USA's 'krig mod terror' på hjemmesiden 'Carnival of Chaos'.

Da han i foråret 2005 offentliggjorde ovenstående – betitlet 'Tyrannens underbukser' – blev hele hjemmesiden slettet uden advarsel eller appelmulighed af udbyderen Tripod (en del af Lycos).

Tegningerne på disse sider er fra den censurerede side.

Knægtelsen af ytringsfriheden også på nettet fungerer effektivt, diskret og uden omtale i de borgerlige medier.

De skarpe reaktioner fra muslimsk side på Jyllands Postens reaktionære provokation med offentliggørelsen af Muhammed-tegninger har udløst strømme af hykleriske bekendelser til ytringsfriheden – mens Michael Dickinson, Foreningen Oprør m.fl. underkastes censur.

Michael Dickinson har efterfølgende oprettet en ny hjemmeside. <http://yabanji.tripod.com/>

Holy shit!

Der findes én fundamentalistisk kristen Gud – og George W. Bush har opkastet sig som hans mangehovede Profet.

I shot the sherif

Abduljabbar Al-Kubaisi løsladt:
“USA anklagede mig for at mobilisere verden imod dem”

Generalsekretæren for Iraks Patriotiske Alliance løsladt af den amerikanske hær, meddeler Antiimperialist Camp.

Abduljabbar Al-Kubaisi, Iraks Patriotiske Alliances generalsekretær, er blevet løsladt sammen med andre prominente politiske fanger i Irak. Han blev kidnappet 3. september 2004 af amerikanske styrker i Bagdad og overført til et specialfængsel ved lufthavnen.

I sin første udtalelse fra dags dato (28. december 2005) har Jabbar berettet om umenneskelig behandling fra den amerikanske hærs side. De første ti dage blev han anbragt i en kasse mindre end 70 cm bred med arme og ben fuldstændig lænkedede og med bind for øjnene. Han blev konstant underkastet forhør og berøvet al søvn. Enhver bevægelse fra hans side påførte ham selv skader.

I de følgende fem måneder blev han fortsat holdt i en lille æske i total isolation. Maden var så ringe, at han tabte tolv kilo.

På listen af anklager mod ham, som

Al-Kubaisi i Paris før USAs kidnapning

alle handler om den irakiske modstand, var, at han blev bebrejdet for at have spillet en nøglerolle i at mobilisere verdensopinionen mod USA. Den amerikanske hær forsøgte at overbevise ham om, at han burde samarbejde, hvad han kategorisk nægtede.

Adspurgt om hans kommentar til de seneste valg, som er iscenesat af USA, og om årsagen til hans løsladelse sagde Abduljabbar:

“Det er indlysende, at USA har indset, at det ikke kan vinde krigen mod modstandsbevægelsen, som har folkets

opbakning, så de må derfor benytte politiske midler.” Valgene er brugt til at sætte trossamfund op imod hinanden.

Efter komplet isolation fra verden konstaterer Abduljabbar ti dage efter løsladelsen og efter snesevis af møder, at folk, som afgav deres stemme ved valget, indser, at de er blevet snydt: *“Om blot et par*

uger vil vi se, at modstanden kommer endnu mere styrket ud af det,” siger han.

Antiimperialist Camp lykønsker Abduljabbar og IPA med hans løsladelse. Den er et resultat af modstandens standhaftighed og af den internationale bevægelse for at bringe besættelsen til ophør og til støtte for modstanden. Vi vil fortsætte vores kamp sammen med Abduljabbar og IPA på modstandens side, ikke mindst for at skabe en politisk befrielsesfront med det endemål at tilføje det amerikanske imperium et afgørende nederlag.

Kapitalismens Kina: Revision afslørede underslæb

I Danmark godkender Rigsrevisionen milliardoverskridelser på militærindkøb.

Rigsrevisionen i Kina har i en rapport (6/12 2005) afsløret, at statslige funktionærer og tjenestemænd i løbet af året har begået underslæb for, hvad der svarer til 27 milliarder kr. Det er sket efter granskningen af 22.000 tjenestemænd.

I løbet af næste år skal flere af landets mest prestigefyldte projekter granskes, udtalte revisionschefen Li Jinhua ved en pressekonference 26. december. Det gælder for eksempel forberedelserne for sommer-OL i Beijing (Peking) 2008 og det gigantiske kraft-

værksbyggeri Tre Kløfter.

Li Jinhua er blevet noget af en folkehelt i Kina gennem hans rapporter om korrupsionen i den kinesiske samfundstop.

Også i det kapitalistiske ”foregangsland” Danmark findes en Rigsrevision. I en rapport fortælles f.eks., at det danske Nato-militær – det, som Nato-politikerne kalder ”Forsvaret” – har anskaffet sig et af danmarkshistoriens dyreste it-systemer.

”Forsvaret” betalte mere end 1.159 millioner skatte kroner for at anskaffe sig administrations-systemet DeMars. Systemet er udviklet af den storkapitalistiske gigant IBM. Udgifterne til anskaffelse og ibrugtagning af Nato-militæ-

rets administrationssystem blev i 1998 budgetteret til næsten en milliard kr.

Tidsskriftet ”computerworld” skriver, at *”ifølge Rigsrevisionens opgørelse har forsvaret overskredet det budget med 159 millioner kroner med en samlet investering på 1,15 milliarder kroner.*

Rigsrevisionen gør endvidere opmærksom på, at der ud over de direkte udgifter til DeMars-projektet har været yderligere udgifter til en række DeMars-relaterede projekter.”

Men trods budgetoverskridelser for op imod 200 millioner kroner godkender den systemtro danske Rigsrevision Nato-militærets milliard-indkøb.

USA's 'rigsdagsbrand' eller nyt Pearl Harbor

Af Frede Klitgård

Katastrofen i USA den 11. september 2001, hvor tre kaprede fly blev anvendt som bomber i angreb på World Trade Center og Pentagon, gav USA et kærkoment påskud til bl.a. at iværksætte de folkeretsstridige militære overfald på Afghanistan og Irak. Angrebene er blevet betegnet som 'Det nye Pearl Harbor', men også – med henvisning til Hitler – som 'Præsident Bushs rigsdagsbrand'. På basis af en ny dokumentarisk sammenfatning af '11. september' giver modstandsmænd og journalist Frede Klitgård her et indblik i nogle af de rejste problemer, der fortsat er til debat også i USA.

gede øjeblikkeligt kommunisterne og 'den socialdemokratisk-kommunistiske enhedsfront', det vil sige arbejderbevægelsen, som 'gerningsmand'. Det viste sig senere, at branden var planlagt og udført af nazisterne, men kan ikke siges at være fuldt opklaret. Det infame svinde nummer blev gennemført, skønt de to arbejderpartier faktisk ikke – først og fremmest på grund af de socialdemokratiske ledes halsstarrige antikommunisme og modstand – havde indgået nogen som helst aftale.

Allerede dagen efter, altså 28. februar, udstedte præsident Hindenburg og den nye rigskansler Hitler en vidtgående 'Forordning til Beskyttelse af Folk og Stat'. Den var det stik modsatte af beskyttelse og sænkede den fascistiske mørke nat over Tyskland i de følgende 12 år – og banede vej til det egentlige mål: Angrebskrig for et Stortyskland i hagekorsets tegn med de undertvungne nationers befolkninger som frygt-somme, retsløse og lydige slaver.

Forordningen dekretede ophævelse af syv af de vigtigste paragraffer i forfatningen. Det indebar meget alvorlige begrænsninger i den personlige frihed og yringsfriheden, herunder pressfriheden og møde- og forsamlingsfriheden. Desuden blev der åbnet for brev-, telegraf- og telefoncensur, husundersøgelser, beslaglæggelser og indskrænkninger i ejendomsretten.

23. marts kastede nazisterne masken og gennemførte med terrorbranden som begrundelse en særlov, der blev kaldt 'bemyndigelsesloven'. Med tilslutning

fra det konservative og det katolske parti fik regeringen bl.a. 'ret' til at vedtage love, også selv om de var i strid med forfatningen/grundloven. Selv for den tid med mange hel- og halvfascistiske stater var der tale om en skærpelse til fordel for magtudøverne, som vakte stor opmærksomhed overalt.

De forenede Stater 2001

Angrebene på USA den 11. september 2001 blev straks kaldt 'USA's nye Pearl Harbor' og sammenlignet med Japans bombardement af den amerikanske flådebase i 1941. Med disse angreb som påskud blev der gennemført en særlov-givning, Patriot Act, der på afgørende punkter nærmest er en kopi af Hitlers nazistiske forordninger og metoder og betød væsentlige og helt afgørende begrænsninger af de borgerlige rettigheder. Loven giver også 'ret' til tidsbegrænsede arrestationer i andre lande og vilkårlige indespærringer på Guantanamo-basen i Cuba eller i hemmelige fængsler.

Ligesom i sin tid i Tyskland er der tale om ensretning og politistatsmetoder, der minder ubehageligt meget om SS- og Gestapo-korpsenes forbrydelser, udslag af fascistiske kræfters aktioner til 'retfærdiggørelse' af ekspansion og krig.

Angrebene kan ikke betragtes som fuldt opklaret. Det er en almindelig erfaring for alle oplyste mennesker, at alle krige begyndelse eller start altid henligger helt eller delvist i mørke og i de fleste tilfælde er omgærdet med mærkelige, uforklarlige, foruroligende og aldrig opklarede foreteelser.

Politistaten på vej

Den amerikanske Patriot Act har været forlæg for den tilsvarende lovgivning i Danmark og andre EU-lande. Mere kommer til. EU-kommissionen har til hensigt at begrænse foreningsfriheden og indføre vidtgående statskontrol med alle foreninger – naturligvis politiske, men også idræts-, husmoder- og brev-

Alle erfaringer viser, at historien aldrig gentager sig på samme måde. Men der kan meget vel være tydelige lighedspunkter i forløbet og parallelle udviklingslinjer. Det vil derfor ikke være forkert at sammenligne fascistens fremmarch, dens krigsmageri og magtudøvelse i Tyskland i 30'erne med udviklingen i USA op til og efter flyangrebene på World Trade Center i New York og på krigsministeriet Pentagon den 11. september 2001.

Tyskland 1933

Mindre end en måned efter, at den senile tyske præsident, general Paul von Hindenburg, havde udnævnt Adolf Hitler til rigskansler den 30. januar 1933, opstod der den 27. februar en storbrand i rigsdagsbygningen.

Dette terroristiske anslag kom som en gave fra himlen, og nazisterne udpe-

dueforeninger.

Intet skal debatteres eller vedtages. Alt ligger suverænt i kommissionens hænder, og den kan skalte og valte efter forgodtbefindende. Ifølge forslaget kan kommissionen selv vedtage forslaget, der så er 'lov og ret' for alle foreninger i alle EU-lande. Alle foreninger vil blive afkrævet nøjagtige medlemslister samt regnskaber med oplysning om, hvor indtægterne kommer fra, og hvad de er anvendt til, herunder hvem eller hvad der er ydet støtte til. Ved udarbejdelsen af den udemokratiske 'lov' har ophavsmændene åbenbart skævet lidt for meget til Tyskland under Hitler. Hele sagen og metoderne kan betegnes som 'Gestapo ad bagdøren'.

Meget mørklagt

Offentligheden i Danmark beskæftiger sig stadig med Anden Verdenskrig, især de mange mystiske begivenheder i forbindelse med Tysklands overfald og besættelse af Danmark og Norge den 9. april 1940. Meget ligger stadig hen i mørke. Flere officielle 'undersøgelser', ikke mindst den herostratisk berømte parlamentariske kommission, blev bevisligt brugt mere til at tilsløre hændelsesforløbet end til at klarlægge det. Begrebet 'syltekrukke' er ikke anvendt med urette.

Det står allerede nu helt klart, at det samme er tilfældet i USA i sagen om 11. september-affæren.

Som et memento kan det nævnes, at Danmark i sin tid på Middelgrundsfortet havde en kanon, der ikke kunne skyde den 9. april 1940, da de tyske nazistiske tropper landede. På samme måde kunne 'verdens bedste missilsystem', der beskytter Pentagon, ikke skyde, da det kaprede Flight 77 af typen Boeing 757 smadrede ind i hovedfacaden. Der skabtes godt nok et hul i ydermuren, men meget mindre, end hvis der virkelig havde været tale om et vældigt fly som en 757'er.

Krig bygget på løgn

Da krig er blevet hverdag for de fleste, er det også en almindelig erfaring, at en krig som regel igangsættes med et løgnagtigt, konstrueret påskud. George W. Bush, der med lidt fifleri (af mangel på stemmer) og en dommer blev indsat

som USA's præsident og dermed blev øverstkommanderende for verdens største hær, påstod, at Afghanistan og Irak var en trussel imod USA.

Ydermere blev det hævdet, at Irak var i besiddelse af frygtelige masseødelæggelsesvåben, og at USA's tidligere nære ven Saddam Hussein sikkert ville bruge dem.

Skønt de over halvandet tusinde FN-inspektører ikke havde fundet sådanne våben, erklærede den amerikanske krigsophidser Bush og efterfølgende hans automatiske danske ekko, Anders Fogh Rasmussen (V), at de påståede masseødelæggelsesvåben virkelig var til stede i Irak.

- *Det er ikke noget, vi tror. Det er noget, vi ved,* erklærede proselytten Fogh Rasmussen.

Han omklamrede og støttede helt uhæmmet frokostvennen Bush, og han fik sit parti, Venstre, og Dansk Folkeparti til at stå i spidsen for at trække Danmark ud i den ulovlige, krigsforbryderiske krig.

Løgner om Iraks masseødelæggelsesvåben er blevet gentaget så ofte og så vedholdende i alle medier, at mange mennesker sikkert mener, at 'der må jo være noget om snakken'. Det var faktisk den samme taktik, som krigsløgnerens stormester, Adolf Hitlers propagandaminister Joseph Goebbels, udviklede med mærkbar succes.

Dansk grundlovsbrud

I Danmark har 24 'almindelige mennesker' med de kendte advokater Christian Harlang og Bjørn Elmquist i spidsen rejst sag imod Fogh Rasmussen med henvisning til, at Danmarks krigs-

deltagelse er i strid med grundloven og ulovlig på grund af det manglende mandat fra FN.

Her bør det givetvis erindres, at Danmarks deltagelse som 'koalitionspartner' i Bushs krig i Irak ikke, som det monotont påstås, blev vedtaget af et flertal i Folketinget. Der var kun tale om et flertal af de forholdsvis få, der deltog i afstemningen. De folketingspolitikere, der fredag den 21. marts 2003 indstiftede den danske 'Krigsforbrydernes Dag', talte kun sølle 61 eller godt en tredjedel af Folketingets 179 medlemmer. Selv i denne højt betydningsfulde sag, der drejede sig om krig og fred, og som til sidst trak Danmark i krig for første gang i mere end halvandet hundrede år, var der 68 'ærede medlemmer', som deserterede fra deres naturlige pligt og ikke indtog deres polstrede stol i folketings-salen. Hver enkelt af de vellønnede, men fraværende politikere havde indgået en såkaldt 'clearingaftale' med et medlem i et andet parti, således at de begge pjækkede fra mødet. Det resulterede i, at der kun var 111 medlemmer til stede i salen. 50 folketingsmedlemmer stemte imod Danmarks grundlovsstridige, ulovlige og folkeretsstridige deltagelse i USA's angrebskrig i Irak. Med et mikroskopisk flertal på 11 (!) stemmer steg 61 politikere ombord i USA's krigsvogn og kørte Danmark ud i krig.

Grundloven og også Folketingets forretningsorden mangler desværre og åbenbart en ufravigelig bestemmelse om mødepligt for folketingsmedlemmerne, i hvert fald i alle overordnede, betydningsfulde sager. Det må være ret indlysende, at det er en stærkt forvredne form for demokrati, som tillader folketingsmedlemmer at skulke fra det arbejde, de er valgt til at udføre. Det er vel også en hån imod vælgerne?

Mange fortilfælde

Det kan være på sin plads at erindre om, at mange tidligere krige også blev udløst med løgnagtige begrundelser. Den tyske nazidiktator Adolf Hitler følte sig 'truet' af Polen og forlangte jord, før han med overfaldet på Polen den 1. september 1939 udløste Anden Verdenskrig. USA's kyniske overfald på Vietnam var begrundet med, at nogle vietnamesiske skibe – der senere viste sig at være to helt fredelige, ubevæbnede fiskerbåde –

havde beskudt amerikanske krigsskibe.

11. september-affæren har i USA og andre steder udløst megen debat. Det er dog bemærkelsesværdigt, at pressen samtidig har undladt at stille de skarpe og uddybende spørgsmål, som de 3.000 ofre og murbrokkerne på Manhattan naturligt måtte rejse. Danskerne kender det samme fra de historier, mange medier og faghistorikere serverer om den tyske besættelse af Danmark og Anden Verdenskrig.

Dokumentarisk skildring

Sagen og dens problemer er blevet behandlet i en del bøger, som det kræver megen tid at pløje sig igennem, hvis man ønsker at få et nogenlunde klart billede af begivenhederne og politikernes 'behandling' eller udnyttelse af dem.

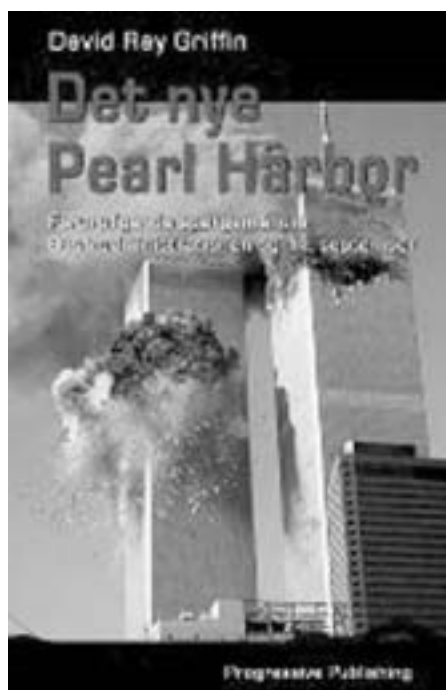
I en læseværdig, vel dokumenteret bog af David Ray Griffin, forhenværende professor i filosofi og teologi ved Claremont School of Theologi i Californien, gives der på 320 sider et fortrinligt resume, hvor også mange andre forfattere inddrages, herunder den kendte filmmager Michael Moore og en lang række andre kendte journalister, historikere m.v., der rimeligvis er mindre kendte i Danmark.

Under titlen '**Det nye Pearl Harbor – Foruroligende spørgsmål om Bush-administrationen og 11. september**' er bogen udgivet af forlaget 'Progressive Publishing', Randers.

I bogens forord, der er skrevet af den fyrede forhenværende officer i den militære efterretningstjeneste Frank Søholm Grevil, bedre kendt som den modige og forfulgte 'whistleblower', der dokumenterede statsminister Anders Fogh Rasmussen som løgner i forbindelse med krigen mod Irak, bringes en opfordring til at læse bogen og læse den igen – og derefter drage konklusioner. Det er fornuftig tale.

En gave fra himlen

Ligesom andre er David Ray Griffin ikke i stand til at fremlægge skriftlige beviser i form af ordrer o.lign. i forbindelse med den længe forberedte krig mod Irak (eller et andet land?). Det er samme problemstilling som i spørgsmålet om nazisternes jødeudryddelser eller besættelsen af Danmark.

David Ray Griffin på dansk

Men Griffin dynger så mange vægtige indicier op på bordet, at de ikke kan affærdiges som tankespind. Under alle omstændigheder står det fast, at 11. september blev modtaget af Bush & Co. som en kærkommen lejlighed til – man fristes til at skrive 'ligesom i sin tid Hitler' – at stramme grebet om den mere eller mindre vildførte, bedragne eller uvidende befolkning og foretage et fremstød for den amerikanske imperialisme, kapitalismens høvdinge og de åbne eller mere skjulte fascistiske kræfter med rødder i højreorienterede militser, Ku Klux Klan og religiøse fundamentalister.

Allerede før '11. september' var de krigeriske planer i støbeskeen, og folkene omkring Bush efterlyste ret åbent 'et nyt Pearl Harbor', der kunne udnyttes til retfærdiggørelse af de aggressive hensigter. Derfor kom '11. september' nærmest som en gave fra himlen. Straks efter angrebet erklærede den forhenværende udenrigsminister (og krigsforbryder!) Henry Kissinger, at sagen burde ende med 'ødelæggelsen af det system, der er ansvarlig for angrebet'. USA's aggressive 'høge' var ikke et sekund i tvivl om kursen og begyndte febrilsk at udnytte situationen.

Krav om uvildig undersøgelse

David Ray Griffins bog er inddelt i tre dele med i alt 10 kapitler. Forfatteren har udarbejdet en liste med 40 ganske

besynderlige eller mysteriøse hændelser. Han konkluderer, at der af mange grunde er behov for en uvildig, virkelig tilbundsgående undersøgelse af denne historisk betydningsfulde sag.

Det må være tilladt at erindre om, at de mange mystiske hændelser i forbindelse med den tyske besættelse af Danmark i sin tid blev nøje undersøgt af den seriøse Jon Galster. Han var i stand til at opstille en liste med mere end 50 yderst besynderlige og aldrig undersøgte og opklarede tildragelser eller forhold. 'Samarbejdspolitikere' afviste alle anklager og uvildige undersøgelser. Som hævn blev Jon Galster straffet juridisk og endog frataget sin stilling og levebrød. Dette blot til ihukommelse!

Griffins 40 punkter

I det følgende skal omtales nogle få af de vigtigste 40 punkter i David Ray Griffins bog, men de råber alle på undersøgelse og seriøs forklaring.

1. Hvorfor brød alle rutinemæssige kommunikationer sammen, da radiokontakten med de kaprede fly blev afbrudt? De angribende fly kunne i hen ved en time uantastet flyve igennem det amerikanske luftrum. Hvorfor blev der ikke som foreskrevet og indøvet opsendt jagere fra den nærmeste militære flyvebase for at afskære flyene og bringe dem til landing? Efter alarmering i en katastrofesituation skal kampfly være i luften på mindre end tre minutter.

2. I New York kollapsede tre højhuse efter ret små og begrænsede brande. Det er første gang i historien, at huse, der er opført som konstruktioner af stålrammer, styrter sammen på den måde, som det skete. Flyenes brændstof brændte med en temperatur på omkring 700 grader Celsius, men stål smelter først ved en temperatur på omkring 1.500 grader Celsius.

Ud over de to tvillingetårne på 400 meters højde kollapsede det lavere højhus, der kaldes 'bygning 7'. Dette 108 meter høje hus med 47 etager var placeret i en afstand af 108 meter fra det nordlige tårn og endnu længere væk fra det sydlige. Det er en gåde, hvorledes det kunne styrte sammen, idet det ikke blev ramt af noget fly, men nok af en anelig mængde murbrokker fra det nordlige tårn. Af uforklarlige årsager opstod der en ordinær, mindre brand, der fik næring

fra et lager af dieselolie. Men det er udelukket, at en brand af denne type kan få et hus med stålkonstruktion til at kollapse. Ekspertter har hæftet sig ved, at 'bygning 7' kollapsede fra bunden som ved en såkaldt kontrolleret nedrivning, der foretages ved anvendelse af sprængstof.

3. Myndighederne fik igangsat oprydningsarbejdet så iltomt, at eventuelle fysiske beviser for katastrofen blev tilintetgjort. Oprydningen blev først og fremmest koncentreret om at få fjernet alle stålrester uden nærmere undersøgelser. Det gælder også for 'bygning 7', hvor der ikke var nogen menneskeofre.

Angrebet på Pentagon

I *'Det nye Pearl Harbor'* gennemgås en lang række mærkelige omstændigheder vedrørende angrebet på Pentagon. Det enorme kompleks, der hedder Pentagon, rummer ud over krigsministeriet også USA's nationale militære kommandocenter, NMCC. Komplekset er i USA omtalt som 'verdens mest velbeskyttede' med mindst fem meget sofistikerede antimissilbatterier. Men da det gjaldt, blev institutionen slet ikke forsvaret. Selv om flyet kom meget tæt på det Hvide Hus, blev heller ikke dettes antimissilbatterier aktiveret.

I bogen drages der en række slutninger, men billedet er stadig ret kaotisk og uoverskueligt.

Det kaprede fly, Flight 77, som efter reglerne skulle have været skudt ned, blev det ikke, men styrtede ned 'på almindelig måde'. Derimod blev ruteflyet Flight 93 skudt ned af to forfølgende F-16-jagere.

Angrebet på Pentagon fandt sted over en halv time efter angrebet på det andet tårn i World Trade Center, WTC, hvorfor det militære kommandocenter må formodes at have været i højeste alarmberedskab.

Men Flight 77 drønedes af sted i det amerikanske luftrum fuldstændig uantastet i 29 minutter uden at blive bemærket på nogen radarskærm. Med dagens elektroniske overvågningssystemer skulle dette være helt umuligt.

De ekstremt hurtigflyvende jagere, der skulle forsvare Pentagon, nåede først frem 15 minutter efter, at bygningen var ramt. Det er i sig selv helt uforståeligt, idet basen Langley, hvorfra flyene blev opsendt, ligger kun 280

km fra Pentagon. Det er også ganske mærkeligt, at der ikke blev opsendt fly fra Andrews Air Base, der ligger kun 16 km fra Washington, som basen har til opgave at beskytte.

Denne base råder i øvrigt også over de sofistikerede F/A-18-Hornet-jagere. Ved angrebet på Pentagon blev 59 kvinder, mænd og børn i Flight 77 dræbt. Det samme gjaldt 155 militære og civile personer i Pentagon.

Ifølge den officielle fremstilling blev Pentagon ramt af Flight 77, et kæmpefly af typen Boeing 757, der blev brugt som en rambuk. I muren blev der officielt revet et hul, som kun var mellem 4,6 og 5,5 meter (15 og 18 fod) i diameter. Der er ingen skader ved siden af eller oven over hullet. Billeder fra stedet viser ingen vragester som f.eks. dele af det vældige skrog, vingerne, halen med det store rør, der er over 12 meter (40 fod) højt, eller de tunge motorer.

Kritikere har anført, at for at få den officielle forklaring til at stemme, må halen have været så høflig, at den dukkede sig, før flyet brasede ind i bygningen.

Den officielle forklaring hævder, at flyet trængte helt ind til den tredje ring af de fem, Pentagon er inddelt i. Men heller ikke på dette sted er der bevisligt fundet vragester. Et fly, der anvendes som rambuk, vil smadre en mur. Dette forhold har givet næring til teorier om, at der var tale om et missil, idet et sådant vil gennemtrænge muren, sådan som det skete, og frembringe et hul, som billeder viser. Målt fra vingespids til vingespids var flyet 38 meter (125 fod) bredt, men er ifølge den officielle forklaring forsvundet sporløst gennem et hul, der som nævnt er mindre end 6 meter (12 fod) bredt. Den brand, der brød ud i Pentagon, var ret voldsom og kortvarig. Men vragester af stål og aluminium kan ikke være smeltet ved en sådan almindelig kuliltebrand. Det skabte en officiel forklaring om, at vragesterne var fordampet. Men den påstand gav blot ny næring til teorien om et missilangreb.

Endnu en omstændighed har givet anledning til undren, forklaringer og bortforklaringer og intens debat. Ofrenes identitet blev officielt konstateret ved hjælp af deres fingeraftryk. Men det kan jo ikke stemme, at vragesterne fordampede ved udvikling af meget høje temperaturer, og at der samtidig

blev fundet lig eller ligrester, der ikke var brændt og var så nedkølede, at det var muligt at tage og at anvende deres fingeraftryk til identifikation.

Missilteorien

Talrige oplysninger og øjenvidneskildringer indikerer, at et missil eller måske et lille militærfly var 'skyldigt' i angrebet på Pentagon. Den mest udbredte påstand i denne retning er baseret på den kendsgerning, at et missil som nævnt gennemborer sit mål og frembringer et hul som det i Pentagons ydermur. Mange ganske pålidelige øjenvidner har set et lavtgående fly eller missil komme flyvende i høj hastighed med brølende eller hvinende motor og med retning mod Pentagon.

Konspirationsteorier

Ligesom det er tilfældet med det aldrig rigtigt opklarede mord på præsident John F. Kennedy, eller for at blive i det hjemlige, den tyske besættelse af Danmark, opstod der og opstår der hårdnakkede konspirations-formodninger og -teorier. I alle tilfælde er de vanskelige at bevise, fordi så meget bliver holdt hemmeligt og fejlet ind under guldtæppet, eller som i det danske tilfælde stuvet af vejen i lukkede arkiver. Muligvis kan konspirations-påstande ofte afvises, men det kan jo ikke gælde de sande!

Det turde være en ubestridelig og erfaringsmæssigt bevist kendsgerning, at USA med CIA som spydspids har deltaget i nærmest utallige, hemmelige konspirationer i nærmest utallige lande, bl.a. i de amerikanske stater. Hvis politiske kupplaner eller militærkup som i sin tid i Grækenland eller Chile medtages, må selv den mest indædte konspirationsafviser bøje sig for de uafviselige kendsgerninger. Således forholder det sig også med 11. september, hvor mange foreteelser må være baseret på aftaler, overenskomster eller hemmelige planer.

Forhåndsinformationer

David Ray Griffin refererer i sin bog om '11. september' mange mere eller mindre beviste påstande om, at USA's myndigheder i forvejen havde informationer om angrebene, men forhindrede både undersøgelser og anholdelser af afsløre-

de eller mistænkte gerningsmænd. Der-til kommer formodninger om, at 'visse kredse', der måske ikke direkte deltog i planlægningen og udførelsen af angrebene, i hvert fald udnyttede dem til forsøg på at retfærdiggøre eller gennemtrumfe en ny politik.

I bogen påvises det, at USA's 'krig mod terrorisme' i Afghanistan og Irak ikke var reaktioner på '11. september', men var planlagt længe før disse begivenheder og blot var en del af en større dagsorden. USA's interesse i Afghanistan skyldes bl.a. planerne om at bygge rørledninger gennem dette land og Pakistan for at kunne transportere olie og gas fra Turkmenistan til en position ved det Indiske Ocean.

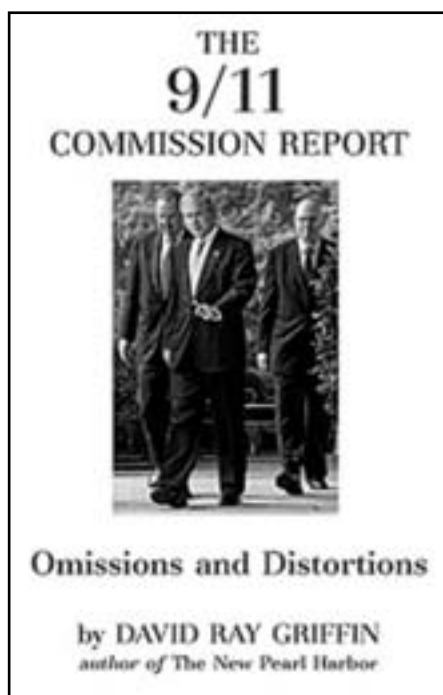
USA's interesse i Irak skyldes først og fremmest olie. Det ligger vist i øvrigt klart for tænkende mennesker. David Ray Griffin påviser, hvorledes Talibanstyret blev oprettet og fik leveret våben m.v. med massiv 'bistand' fra den amerikanske efterretningstjeneste CIA og fra Pakistans tilsvarende ISI (Inter Services Intelligence). Også Saudi-Arabien var med og gav betydelig økonomisk støtte.

Skjulte forbindelser

Blandt de mange betændte sager i den aggressive amerikanske præsident George W. Bushs fremfærd er denne families meget nære forbindelser med 'superterroristen' Osama bin Laden og de kongelige saudiarabere. Bin Laden-familien, der i nogen grad har taget afstand fra Osama bin Laden og al-Qaeda, er en af de mest indflydelsesrige i Saudi-Arabien og har haft tætte forretningsmæssige forbindelser med den amerikanske Bush-familie i mere end 20 år.

Forbindelsen synes opretholdt og har i hvert fald haft opsigtsvækkende konsekvenser. Det er en meget mystisk begivenhed, at umiddelbart efter '11. september' fik mange medlemmer af Laden-familien mulighed for at forlade USA. Der kan udmærket blandt dem have været folk, som støtter Osama bin Laden, der i modsætning til tidligere nu fremstilles som et uhyggeligt monster.

Saudi-arabernes fly fik oven i købet tilladelse til at lette, før det ellers totale flyveforbud efter 11. september var ophævet. Det er en fastslået kendsgerning, som ikke kan bestrides af noget fornuftsvæsen.

"Det nye Pearl Harbor" er fulgt op med en afslørende kritik af den officielle undersøgelseskommission om 11. september

Højrefolkenes medskyld

Mysteriet om '11. september' har fremkaldt et væld af artikler, radio- og tv-programmer, der på baggrund af åbenbare huller i efterforskningen har rettet søgelyset på den amerikanske politiske højrefløjs udnyttelse af sagen til at oppiske et helt umådeholdent hysteri om 'krig mod terror'. Interessen samler sig om, hvorvidt og i hvilken grad ansvarlige myndigheder på en eller anden måde har deltaget i at skabe USA's 'nye Pearl Harbor eller rigsdagsbrand'. Politikere, militære chefer, 'meningsdannere' m.fl. retter bedende blikket imod det høje og afviser fnyssende og foragede, at ansvarlige personer har deltaget i, været vidende om eller har lukket øjnene for noget sådant. Det er da fuldstændig utænkeligt i det demokratiske USA, lyder det.

Fortalerne for teorien bider dog fast og henviser især til 'det cubanske eksempel'.

I 1962 gav den daværende præsident Eisenhower efterretningstjenesten CIA ordre til at frembringe et påskud til at invadere Cuba. Kort tid efter blev planen overtaget af den nye præsident Kennedy, der dog fratog CIA sagen og overdrog den til krigs- eller forsvarsmysteriet.

Herefter blev en ny, hemmelig plan, 'Operation Northwoods', udarbejdet. Heri indgik forslag til at forøge den bestående spænding mellem USA og Cuba og påvirke verdensoffentligheden og de Forenede Nationer, FN. For at skabe dette billede blev der bl.a. fremsat forslag om at udvikle en 'kommunistisk terrorkampagne' i Miami, Florida og måske Washington. Den top-hemmelige plan, der for nylig er blevet frigivet, så den kan offentliggøres, bærer titlen 'Memorandum til forsvarsministeren' og er underskrevet af alle de militære stabschefer. Den indeholder blandt meget andet også dette forslag:

'Vi kunne sænke en bådfuld cubanere undervejs til Florida (virkelig eller simuleret).'

Følgende ide fortjener faktisk al mulig opmærksomhed, idet den synes at være en opskrift til '11. september':

'Det er muligt at skabe en hændelse, som på overbevisende måde vil demonstrere, at et cubansk fly har angrebet og skudt et civilt rutefly ned ... passagererne kunne være en gruppe universitetsstuderende på vej til ferie.'

Forfatteren skriver, at selv om Kennedy afviste planen – det var efter hans fiasko med invasionen i svinebugten i Cuba – betyder det ikke, at alle præsidenter altid og under alle omstændigheder vil afvise sådanne planer i den hensigt at opnå geopolitiske mål gennem 'hændelser', som involverer, at man ofrer uskyldige, endda uskyldige amerikanere.

Forfatteren opfordrer læserne til ved afvejning af alle argumenter at stille det helt afgørende spørgsmål om, hvem der kan have fordel af den skete 'hændelse'.

Præsidentens besynderlige optræden

På selve dagen for angrebet på USA optrådte den amerikanske præsident så besynderligt, at det vakte stor uro og skabte heftig mediestorm. George W. Bush skulle denne dag besøge en skole i Sarasota i Florida og bl.a. høre nogle elever læse, og pressen skulle have mulighed for at tage billeder. Han var omgivet af den sædvanlige garde af sikkerhedsfolk fra det særlige korps, Secret Service, der siges at være understyret med verdens mest avancerede kommunikationsudstyr. Bush ankom til skolen

umiddelbart før kl. 9, mens det først angribende fly ramte WTC kl. 8.48 – og to andre fly var kapret. Radiostationerne havde straks afbrudt deres udsendelser for at informere om angrebet. Havde sikkerhedsfolkene ikke kontakt til omverdenen? Havde ingen af bilerne radio? Under den senere debat i medierne hævdede præsidenten og andre ganske hårdnakket, at Bush ikke anede noget om det skete og først fik det at vide ved ankomsten til skolen. Kl. 9.03 satte præsident Bush sig til rette i et klasselokale for at høre eleverne læse op.

Det er bemærkelsesværdigt, at på samme tidspunkt blev vicepræsident Cheney og præsidentens sikkerhedsrådgiver Condoleezza Rice, der opholdt sig i det Hvide Hus, af agenter fra Secret Service ført ned i den bombesikre beskyttelsesbunker. Den kendsgerning, at Secret Service-folkene omkring Bush ikke førte ham til et andet sted, som det skulle ske efter sikkerhedsforskrifterne, har i sig selv skabt forundring. Spørgsmålet er vigtigt, fordi Bush må have været et mål, og flykaprerne har vidst, hvor præsidenten ville opholde sig, idet skolebesøget var omtalt tidligere.

En ledende efterretningsagent, James Bamford, har oplyst, at selv da USA's øverstbefalende blev informeret om, at USA var under angreb, var han ikke interesseret i flere detaljer. Han spurgte ikke, om der havde været andre trusler, hvor angrebene kom fra, og hvordan man bedst kunne beskytte landet mod yderligere angreb.

Midt i dette nye Pearl Harbor vendte præsidenten tilbage til pressefolkene og underholdt sig med dem om dagens opgave, dagens fotoseance. Præsidenten lyttede smilende til elever i en andenklasse, der læste op om en kæleget. Præsidenten småsludrede og spøjte bredt smilende med de benovede skoleelever og bjæffede bl.a. *wow-wow* for dem. Da det blev vist på tv og i videooptagelser, skabte det stor vrede hos mange mennesker. Pårørende til folk, der på samme tid blev brændt op i WTC, var dybt forargede over præsidentens opførsel. Ledsagere beskrev senere præsidenten som påfaldende afslappet og ubekymret. Da en journalist spurgte Bush, om han havde hørt, hvad der var sket i New York, svarede han: 'Det vil jeg snakke om senere'. Derefter trådte han frem og gav hånd til

den kvindelige klasselærer Daniels og sneg sin venstre hånd om bag hende i endnu en posering for kameraerne. Han tog sig god tid. På grund af forargelsen udsendte det Hvide Hus et år senere en anden version, hvorefter præsidenten hurtigt afbrød skolebesøget, nemlig i løbet af 'få sekunder'. I virkeligheden betød 'få' mindst 700 sekunder.

På spørgsmålet om, hvorfor præsidenten ikke bekymrede sig om den mulige fare for de ca. 200 mennesker på skolen, lyder forklaringen, at Bush ikke ville gøre børnene urolige. Mange af de kritisk indstillede journalister og andre mener, at præsident Bush med hele sin opførsel indikerer, at han har vidst besked i forvejen og var klar over, at der reelt ikke bestod nogen fare for ham selv. Fra skolen kørte George W. Bush og hele hans bilkordege til lufthavnen, hvor præsidenten steg om bord i Air Force One, som lettede kl. 9.55. Her er der igen et særligt mysterium. På det nævnte tidspunkt var mere end 3.000 fly i luften over USA, og ingen vidste, hvor mange fly der var kapret. Alligevel blev præsidentflyet Air Force One, der var et oplagt mål for angriberne, ikke ledsaget af en eskorte af jagerfly, som er i 24 timers kampberedskab, og som 'normalt' ville være en selvfølge.

Kritik som helligbrøde

Efter '11. september' blev alle naturlige spørgsmål og kritiske bemærkninger afvist af mange konservative politikere, medier m.v.

Der blev ligefrem kørt en kampagne, hvor kritikere blev anklaget for mangel på amerikansk patriotisme. Den 12. september erklærede præsident Bush, at han ville stille sig i spidsen for en 'storslået kamp mellem det gode og det onde'. Den efterfølgende dag blev i stor stil markeret som 'Den Nationale Dag' for bøn og til minde om ofrene for terroristangrebene.

14. september holdt den nyreligiøse præsident selv en prædiken, omgivet af tv-prædikanten Bill Graham, en kardinal, en rabbiner, en imam samt fire tidligere præsidenter og mange kongresmedlemmer.

For første gang i historien udstedte en amerikansk præsident fra en prædikestol i en katedral en krigserklæring. Han sagde bl.a.:

- Vores ansvar over for historien er allerede klart ... Vi skal besvare disse angreb og befri verden for ondskab ... Der er blevet ført krig imod os i hemmelighed, ved hjælp af bedrageri og mord ... Denne nation er fredelig, men barsk, når den vækkes til vrede ... De har angrebet USA, fordi vi er frihedens hjem og forsvarer ... Vi beder den almægtige Gud våge over vores nation og give os tålmodighed og beslutsomhed i alt det, der kommer... Og må Han altid vejlede vores land. Gud velsigne Amerika.

Med disse ord helliggjorde præsident George W. Bush sin aggressive, imperialistiske politik og stemplede uden videre enhver modstand og kritik som kættersk helligbrøde.

David Ray Griffin: 'Det nye Pearl Harbor – Foruroligende spørgsmål om Bush-administrationen og 11. september'. Progressive Publishing. 320 sider, 160 kr.

"Progressiv kunst, fra gadens overflod"

Thor Knudsen

6. januar - 16. februar

Fernisering 6. januar kl. 17

Thor er en ung progressiv kunstner - til daglig studerer han statskundskab, i hans fritid udtrykker han sig gennem sine malerier. Dette gør han på en utraditionel måde, med hvad der kan findes rundt om på gader og i skralderum.

Her bruges alt fra spånplader, gamle vindues rammer og hvad dertil kan påføres fra akrylmaling, tusch, avis, lak og graffiti. Af alt dette fremtryller han fantastiske meningsfyldte malerier.

Oktober Bogbutik og Galleri
Egilsgade 24, 2300 Kbh. S

Iran:

Løslad Mansour Ossanlou

*Irans Arbejderparti
(Toufan):*

*Fordøm det undertrykkende
regime i Den Islamiske
Republik for
arrestationen af
medlemmerne af Sherkate
Vahed-fagforeningen.*

Det undertrykkende regime i den Islamiske Republik har intensiveret sine angreb på de iranske arbejdende masser. Den 22. december 2005 gennemførte den Islamiske Republiks terrorpoliti en razzia i hjemmene hos lederne og medlemmer af fagforeningen i Sherkate Vahed, busselskabet for Teheran-området. Mansour Ossanlou, Ebrahim Maddadi, Reza Tarazi, Gholamreza Mirzaei, Ali Zadeh Hossain, Mansour Hayatgheibi samt Abbas Nazhandkoudaki, Naser Gholammi og Saeid Torabian var blandt de arresterede aktivister. Nogle af dem er medlemmer af Sherkate Vahed-fagforeningens bestyrelse.

Som svar på undertrykkelsen og arrestationen af deres kammerater besluttede busselskabets arbejdere at gå i strejke den 25. december og lade busserne stå stille. Trafikken blev stoppet i store dele af Teheran og dens forstæder. De strejkende chauffører fik støtte fra mange dele af arbejderklassen og studenteraktivister i Teheran og landet over.

Under presset fra strejken blev regimet tvunget på tilbagetog. Alle de arresterede, med undtagelse af Mansour Ossanlou, blev løsladt, og regimet har lovet fagforeningen at se på dens krav. Mansour Ossanlou blev ført til det berygtede Evin-fængsel i det nordlige Teheran, og hans familie har ikke fået besøgstilladelse. Regimets jurister har krydsforhørt ham og har travlt med at fabrikere en sag mod ham. Mansour har behov for en øjenoperation som følge af den overlast, han led, da den Islamiske Republiks bøller hjemsøgte fagforeningskontorerne for nogle måneder siden.

Den Islamiske Republiks kapitalistiske regime frygter dannelsen af uafhængige arbejderorganisationer og for arbejdernes enhed med andre sociale

lag. Det islamiske regime føler sig nærmere graven ved de samlede og landsdækkende strejker og protester og forsøger at sætte en stopper for forsøgene på at opbygge uafhængige og demokratiske arbejderorganisationer.

Det iranske regime har intensiveret undertrykkelsen af arbejdere, studenter og kvinder og forsøger at skabe en atmosfære af frygt og intimidering i håbet om at inddæmme og overvinde samfundets krise. Men for hver undertrykkende handling borer regimet sig endnu længere ned i det hængedynd, der fører det et skridt nærmere mod dets død.

Kravene fra arbejderne i Sherkate Vahed-busselskabet om at oprette deres uafhængige fagforening, opnå lønforhøjelse, få udbetalt tilgodehavende løn osv. er retfærdige krav. Regimet må imødekomme dem. Vort parti fordømmer på det kraftigste arrestationen og mishandlingen af fagforeningsmedlemmerne og støtter deres retfærdige krav og opfordrer andre arbejdere til at slutte op om Sherkate Vahed-arbejderne.

Irans Arbejderparti (Toufan) kræver øjeblikkelig og betingelsesløs frigivelse af Mansour Ossanlou.

Irans Arbejderparti (Toufan) opfordrer marxistisk-leninistiske partier og revolutionære organisationer, fagforeninger, demokratiske organisationer og progressive enkeltpersoner til at protestere mod fængslingen af Mansour Ossanlou og forlange hans øjeblikkelige løsladelse og til at fordømme det islamiske regimes undertrykkelse af det iranske folk.

www.Toufan.org

Om den iranske arbejderklasses leve- og arbejdsvilkår

Resolution fra den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

* I lyset af den dramatiske situation for arbejderne i Iran i visse økonomiske sektorer, som ikke har fået udbetalt løn i ti måneder, i visse tilfælde i et helt år;

* i lyset af at ”mullah”-regimet påtvinger arbejderklassen undertrykkelse, forfølgelse og religiøst despoti;

* i lyset af den kendsgerning, at arbejdsgiverne under de religiøse domstoles medvirken groft udbytter landets arbejdere;

fordømmer den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationers 11. plenummøde kraftigt det iranske islamiske regimes reaktionære holdning; det støtter arbejdernes kamp, som foregår under vanskelige betingelser, for at opnå deres legitime krav:

* Øjeblikkelig og fuldstændig udbetaling af den løn, som de skyldes.

* Forbud mod usikre arbejdsforhold og ret til at indgå overenskomster.

* Ret til frit at organisere sig i uafhængige fagforeninger.

Konferencen appellerer til hele det iranske folk om at støtte arbejderklassen i dens kamp for sine legitime rettigheder.

Konferencen forsikrer arbejderklassen og det iranske folk om sin faste støtte i kampen til forsvar af den nationale suverænitet og til imødegåelse af den amerikanske imperialisme og dens allieredes aggressive aktiviteter imod Iran.

**Den Internationale Konference af
Marxistisk-Leninistiske Partier og
Organisationer**

Oktober 2005

Nytårstale 2005 til borgere fra etniske mindretal

For en del mennesker kan 2005 sagtens have været året, hvor mørket for hver dag blev mørkere og troen på, at solen nogensinde ville hæve sig igen, svandt. Udlændingepolitikken har i det forgangne år taget form som en skruetvinge med det formål at gøre pladsen mere trang for etniske minoriteter i Danmark. Gennem året har aggressiviteten i omtalen af borgere fra etniske mindretal været midlet til at stramme skruetvingen, så vi er blevet blinde for mordet.

Et mord, der har lovgivningen som våben og retorikken som skjold.

Den danske lovgivning er i 2005 blevet strammet så markant, at det er blevet lovligt at splitte familier ad og sende flygtninge i tortur. På et enkelt år har vi undermineret de rettigheder, som Danmark har kæmpet for i adskillige årtier. Rettigheder, som har skabt Danmark og gjort det til et land, vi alle kunne være stolte af. Det kan vi ikke længere. Rygtet har spredt sig, og vore europæiske brødre peger fingre ad os. I en ny resolution langer samtlige 45 af Europarådets øvrige medlemslande ud efter den danske politik over for etniske og religiøse grupper. Men ikke mindst langer de ud efter intolerancen i det danske samfund. Et angreb, som går direkte i den danske folkesjæl, hvor ligestilling, respekt og tolerance tidligere har været nøgleord.

Men så længe regeringen baserer sin politik på Dansk Folkeparti i særdeleshed og Socialdemokratiet i almindelig-

hed, vil disse nøglebegreber i dansk selvforståelse være forstenet. Dette såkaldte folkeparti har i Søren Krarup en indfødsretsordfører, som bevidst modsætter sig de rettigheder, vi har oparbejdet. Med regeringens carte blanche har han for nylig gennemført, at torturofre, som på grund af skader fra torturen ikke kan lære dansk, nu ikke længere skal have lov til at få dansk statsborgerskab. Når en folkevalgt politiker og præst prædiker denne næstekærlighed, bliver det farligt. Den bunder nemlig i en afgrundsdyb mistro til medmenneskelighed, som betyder, at vi kun skal hjælpe andre, hvis vi kan få noget igen.

Når vi lader mennesker som ham forvalte den danske stats tolerance, forståelse og kærlighed til andre mennesker, risikerer vi netop et samfund så mørkt, at troen på lysere tider forsvinder.

Men heldigvis er ikke alle præster i Danmark som Søren Krarup ...

Vi har i det forgangne år også oplevet, at et såkaldt dagblad har deltaget i regeringens leg med musen og dermed yderligere forskubbet den demokratiske anstændighed.

Morgenavisen Jyllands-Posten forsøgte gennem 12 tegninger at portrættere profeten Muhammed. Årsagen var, at Jyllands-Posten ville vise, at dette faktisk kunne lade sig gøre i Danmark, uden at nogen skulle frygte for liv og lemmer. Men avisen opnåede kun at provokere de muslimske indvandrere i Danmark, pakket ind som en kamp for ytringsfriheden. Statsminister Anders

Fogh Rasmussen forsvarede Jyllands-Posten og påpeger, at ytringsfriheden er grundpillen i vores samfund. Og uanset hvad Jyllands-Postens hensigt har været, vil han forsvare afbildningen af Muhammed.

Det er vel nærmest blevet et mantra for regeringen, at målet til enhver tid helliger midlet.

Døden er åbenbart kommet fra hjernten. Vi må erkende, at vi lever i et land, der besegler skæbner for borgerne fra etniske mindretal i en prøve på dansk-kundskaber. Vi må erkende, at de demokratiske principper bliver gradbøjet så betragteligt, at selv Søren Krarup kan være med til at sætte dagsordenen.

Men hvor går grænsen for, hvad vi vil tillade over for os selv? Der må vel være en grænse for, hvor skændigt vi kan tillade os at behandle medborgere fra etniske mindretal uden selv at blive medskyldige.

Med håbet om, at den danske tolerance vil følge solens bane højere og højere på himlen for til sidst at skinne, så vi atter kan være stolte i Danmark, vil jeg ønske borgerne fra etniske mindretal i dette land et godt og bedre nytår.

Leif Randeris
Indvandreradvisningen

Forkortet af KP

Virkeligheden

og løvbøgerne passer sjældent sammen,
og det krænkede og fornedrede dommeren,
- at da han en dag
i afmagt kylede bogen langt væk,
- havnede den ved et tilfælde der,
- hvor dommerens og løvbogens verden
for længst burde have fundet sin rette placering,
- den dybeste skammekrog.

Nye abonnementspriser for Kommunistisk Politik 2006

Da alle porto'er fra 1.1. 2006 er steget med 50 øre pr. brev justeres Kommunistisk Politiks abonnementspriser således:

1/2 år fra 275 kr til 280 kr
1 år fra 450 kr til 480 kr

Institutionsabonnementer
(efterskoler, fagforeninger etc.):
1/2 år 360 kr
1 år 640 kr

Stadig utrolig billigt!

Et væld af aktiviteter på Danmarks Sociale Forum 3.-5. februar

Over 100 workshops, paneldebatter, diskussioner, prøv-selv-aktiviteter osv. foruden et væld af musikoplevelser og en hel filmfestival er i skrivende stund tilmeldt det Sociale Forum, der finder sted i København på Frederiksberg gymnasium og seminarium fra fredag kl. 16 til søndag kl. 16.

Der er små og store organisationer, fra studerende til efterlønnere, og mange nationer er repræsenteret: Argentina, England, Irak, Norge, Palæstina, Sverige, Uganda, USA, Venezuela og sikkert også flere.

Bredden går fra Poul Nyrup på den yderste højrefløj til Haj Ali Al-Quasi (hættemanden fra Abu Graib) og Ulla Røder, fra et foredrag om klassisk homøopati til et større arrangement om "Mad med smag" til "Fabriksbesættelser i Argentina" og "Ghettoungdommens revolte i Europa", fra foredrag om at "brænde uden at brænde ud" til aktiv deltagelse i Garrote: "Forsvaret mod de magtfulde ved hjælp af en kniv, stok eller machete, som i generationer er blevet øvet i dybeste hemmelighed blandt fattige venezuelanere".

Man kan bevæge sig fra "Bæredygtige bosættelser i Danmark" til "Isolation under varetægtsfængsling". Fra de studerendes kamp over fagbevægelsens krampetrækninger til krigsmodstanden i Danmark i alle afskygninger. Et væld af indfaldsvinkler til EU, men ingen, der kræver Danmark ud af det forræderiske fællesskab til en afklædning af de omfattende angreb på demokratiet, der foregår i disse år med lovgivninger i skyggen af den 11. september. Et kulturprogram, der stiller skarpt på "kampens vej - til afslappede sambarytmer"!

Er du studerende eller underviser, så kan der lægges hovedtemaer, der kan følges omtrent hele weekenden, som f.eks. de studerendes kamp, krigen i Irak, demokrati og tortur, EU, økologi, angreb på kulturen, angreb på velfærd og arbejdsvilkår, integration, racisme, nazisme, kvinder, medier, demokrati, teori og strategi for et andet samfund, Latinamerika, Norge, Cuba, progressiv kunst, Social-Forum-bevægelsen.

Som en god måde at bruge weekenden på kan jeg anbefale:

Torsdag: Gratis koncert på PH-caféen: "The other US and the other UK".

Fredag: Diskussion om udviklingen af krigsmodstanden i Danmark eller mødet med Bi'lins folkekomité og Rivmuren-ned i Danmark, og *fredag aften:* Modstandens viser – "visornas modstand".

Lørdag morgen: Plenumdiskussionen om Irak kræver nok et kvalificeret modspil af folk, der ærligt støtter modstanden i Irak mod besættelsen, så der kan du nok finde mig, men "Isolation under varetægtsfængsling" eller "Venezuela på vej mod socialisme" kunne også under andre omstændigheder få mig som deltager.

Lørdag efter frokost: Et must er for mig plenumdiskussionen "Demokratiske rettigheder og krigen mod terror", hvor Tony Bonyan fra Statewatch.org deltager. Her vil vi få afdækket, hvordan terrorlovgivningen rækker fra USA over Storbritannien til Danmark og Europa. Ellers kan du tage diskussionen op med fagbevægelsen i "Fagbevægelsen og fremtiden". Til pc-nørder er der et lille kursus med teori og praksis om "Pirateri" og filmene Guerilla Girl og Fabriksbesættelser i Argentina er værd at bruge et par timer på. De lækkersultne kan tage sig en tur forbi NOAH's lækre smagsprøver på sund mad. Desværre må man vælge.

Lørdag eftermiddag: Der er en enestående lejlighed til at høre de førende eksperter argumenter for, hvorfor tortur er en trussel mod demokratiet i panelet, "Tortur – ofre – bødler – terrorisme", eller tag debatten op med SFU og DSU og "Norges røde valgsejr kan danne model for Danmark", og hvis jeg er blevet træt af fysisk uvirksomhed, kan jeg tage et kursus i "Capoeira – brasiliansk kampkunst".

Lørdag aften: Hvis jeg var studerende, ville jeg bruge aftenen på opsamlingen af dagens diskussioner i konceptet "Fra tanke til faktura", der i dagens løb bevæger sig fra erhvervsretningen af studierne til alternativer. Nu kan jeg i stedet overvære plenumdebatten "Kamppladser i en imperialistisk ver-

den" eller deltage workshoppen om digitale rettigheder, eller måske er det på tide at surfe lidt rundt og se på, hvad der foregår.

Lørdag efter 21: Endnu er dilemma melder sig: Skal jeg se teater eller høre Anne Feeney synge med en dansk backing-gruppe? Bagefter er der rig lejlighed til at hygge sig med høj eller lav musik, med drinks eller dans.

Søndag: Jeg håber, jeg har overlevet aftenen og er klar til at møde Haj Ali Al-Quasi, manden med hættens, fortælle om Irak og modstanden, men var jeg et par år yngre, gik turen helt klart til "Ghetto-ungdommens revolte i Europa", men også "Venstrebevægelsen i Sydamerika" er et spændende arrangement, igen bliver det svært at vælge.

Søndag eftermiddag: Der håber jeg at høre en del af Harold Pinters nobelpris-tale læst op af en dygtig skuespiller.

Ses vi?

Der kører billige busser fra hele landet. Følg med på www.socialforum.dk.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Lukket mellem jul og nytår

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Statsministerens truende nytårsløfter

Mens vore monarker gennem årtier har haft for sædvane at sende nytårshilsener til søens folk, så udmærkede statsminister Anders Fogh sig – ikke overraskende – med at sende hilsener til de danske tropper i særdeleshed i Irak. På trods af Danmarks erklærede krig mod Irak hed det sig, at tropperne er på en fredsbevarende henholdsvis fredsskabende mission.

Dette var dog kun én af utallige påstande, der breder sig over et spektrum fra tilbageholdte oplysninger over misbrug af facts til direkte løgne. Man kunne såmænd have ham mistænkt for *igen* at have fået rettet talen igennem af en kontorchef i Mærsk-koncernen.

Når det angiveligvis gælder om at udstikke løfter om at bevare *velfærdssamfundet*, så bliver konsekvenserne for politikken for at opnå målsætningen direkte trusler vendt mod velfærden og dem, der har allermest brug for de få kollektive ”goder”, vi har tilbage:

- *Ældrebyrden betyder, at vi er tvunget til at være længere tid på arbejdsmarkedet. Det betyder, at tilbagetrækningstidspunktet til såvel efterløn som pension kommer til at foregå senere, end vi kender i dag,* meddelte Anders Fogh med begrundelsen om at forsvare velfærden.

Ældrebyrden og -bomben er størrelser, der konstant bliver kørt i stilling, når der lægges op til indgreb, angreb, besparelser og nedskæringer på et velfærd, hvoraf der kun er nogle trævler tilbage. Det er heller ikke et nyt fænomen. Det var faktisk Nyrop-regeringen i 90'erne, der på den hjemlige arena formulerede truslen, ældrebomben, der endnu ikke er sprunget.

Hvorfor skulle den også være det? Der er ikke noget underligt endside nyt i, at ”vi” bliver ældre. Det burde faktisk være en lovmæssighed i ethvert samfund. Man kan også med god ret hævde,

Statsministeren, regeringen med dets støtteparti og oppositionen – altså hele det etablerede parlamentariske cirkus – er indstillet på den totale afmontering af ethvert kollektivt betalt gode

Faglig kommentar

at der er noget sygt ved et samfund, hvor antal af børn pr. familie reduceres år for år. Daginstitutionspriser, børnefamiliernes vilkår generelt og pacening til de unge om at gennemføre deres uddannelse på kortest mulig tid er blot nogle af faktorerne, der fører til færre børn. Alle sporene fører til politiske beslutninger.

Trods de færre børn kan man spørge: Står vi over for en ældrebyrde, eller er det en fis i en hornlygte? Hvad er det for en arbejdskraft, vi mangler?

Omkring 800.000 arbejdere i den erhvervsaktive alder er i dag udstødt! Vi kan da starte med at sikre arbejdspladser til dem. Når det så er sket – og vi stadig har et problem(?) – så står der millioner alene i EU, men uden for landets grænser, der gerne vil arbejde på danske overenskomster. På de betingelser hilses de velkommen af den danske arbejderklasse.

I forbundet 3F har formanden i sin reaktion på statsministerens nytårstale lagt afstand til i hvert fald angrebet på efterlønsordningen:

- *Jeg vil være meget bekymret, hvis retten til efterløn skal ændres til, at man skal visiteres efter love og regler om, at man nu også er nedslidt nok til gå på efterløn. Jeg ved, hvor mange penge vi hvert år må bruge på advokater for at sikre vores medlemmer deres ret i*

arbejdsskade-sager og på at overbevise systemet om, at de forskellige lidelser er arbejdsbetingede. Disse sager trækker ofte langvarigt ud, og er til stor psykisk belastning for folk, mener Poul Erik Skov Christensen, formand for 3F. Det gør han klogt i at mene, da netop 3F's medlemmer ser frem til en tidlig tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet.

Paradoksalt nok peger statsministeren selv på en kilde, der kan være med til at afværge den såkaldte trussel om en *ældre bombe*: Det gælder de udstødte unge, benævnt som indvandrere eller nydanskere af anden etnisk baggrund. Tag ikke fejl. Forslaget om tvangsaktivering af de udstødte har ganske vist en speciel brod mod indvandrere, men er i almindelighed rettet mod hele bredden af de i forvejen udstødte.

Statsministerens forslag til såkaldt Velfærdsreform har på det punkt til hensigt at tvinge indvandrere og flygtninge ud af landet samt tvinge de udstødte til at arbejde mod en betaling, der er identisk med kontanthjælpen.

Statsministeren har varslet, at regeringen i løbet af februar vil komme med et forslag til reform. Regeringens støtteparti har været vaklende i forhold til angrebet på efterlønsreformen, men vil nok bøje nakken i det store billede. Helle Thorning-Schmidt og dermed Socialdemokraterne har meldt ud, at de er villige til at forhandle reform i den retning, som statsministeren har vist.

Statsministeren, regeringen med dets støtteparti og oppositionen – altså hele det etablerede parlamentariske cirkus – er indstillet på den totale afmontering af ethvert kollektivt betalt gode.

Det kan komme i forskellige tempi, men i deres planer kommer det. Ikke mindst fordi det er dikteret af EU, der i mange årtier i korridoren har krævet den nordiske model fjernet fra Europa-kortet. *FJ*